

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

3die Aarg.

31te Januar 1872.

2det Hefte.

“Herren haver det behov”.

(Indsendt til “For Hjemmet.”)

Bethphage er et Navn, som Gvermand kjender ;
Thi Herrens Ord gaar nu til Jordens Ender.
Ved Oljebjergets Side laa den lille,
Velfjendte Landsby, fredelig og stille.

Der stod et lidet Hus ved Veiens Side,
For Husets Dør stod Eieren, den Blide.
Vintreets Løv og Blomster dæfte trolig
Gefims og Gable paa den simple Bolig.

Men tæt ved Porten og ved Gjerdedets Stave,
Som skilte Veien fra den lille Have,
Der vil du, saa som Skriften siger, finde
En bunden, en fagtmodig Afseninde.—

Da saaes tvende Mænd fra Veien skride ;
De løste Dyret ved dets Eiers Side,
Og før han ved deraf, de allerede
Begynde Afsensllet bort at lede.

Ku spurgte Manden, fredeligt og stille :
“Hvi løse I mit Dyr ? Hvad mon I ville ?”
Da sagde En : “Du ubekymret være,
Thi Herren haver det behov, den Kjære”.

"Tag", sagde Manden da, "hvad I skal hente!
Lad Herren ei paa mig forgjæves vente!
Han ser og ved, jeg vil ham gjerne tjene;
Alt, hvad jeg har, det er fra ham alene."

Sa Herren ved nok vel, hvorhelst han finder
Beredte Hjerter iblandt Mænd og Kvinder;
Han ved, hvor han skal sine Midler hente,
Og hvor han ikke skal forgjæves vente.

O, maatte heller ikke vi forglemme,
Hvad han har nu behov til Ordets Fremme;
Naar Herren om en Stjærv hos os vil lede,
Lad hans Disciple ei forgjæves bede!

Guds Rige kommer nok til Hus og Hytter,
Om jeg til Hjælp ei mindste Finger flytter;
Men gibe Gud, at ogsaa jeg maa være
Blandt dem, som fremme vil hans Ord og Værel

R. T.

Præstegaarden i Garzen.

(Efter det Tydske.)

(Fortsettelse.)

II.
Margareth havde i fjorten Dage med pinlig Utaalmodighed ventet Brev fra Indien. To Gange om Ugen bragte det lille Postbud Breve fra den nærmeste Poststation til Burgdorf; hvor længselsfuldt blev han ventet af Margareth, og hvor bittert var hun nu ikke hver Gang bleven skuffet. De sidste Gange havde hun ikke mere kunnet tilbagetrænge sine Taarer, og hendes ophidsede Fantasi foremalede hende alle Slags kræftelige Ting, der kunde have hin-

dret hendes Forældre i at skrive. Selv Pastor Stiegs fandt den lange Tanshed ubegribelig. I dag havde Postbudet igjen været der, og paany vare Margareths Forhaabninger skuffede; men idag skulde Ingen være bedrøvet, en herlig, længe aftalt Fjeldtur skulde man idag foretage. En Mil fra Burgdorf laa det saakaldte lille Bloksbjerg, et lavere Bjerg, som paa den ene Side var omgivet af Skov, paa den anden af Marker, og hvor man havde en yndig Udsigt over det omliggende Landskab. Her

skulde fire Nabopræsters Familier mødes for med sine Kjære at tilbringe en glad Eftermiddag i Naturens Arme. Nolte var allerede kl. Et sendt forud med Barnevognen, som Moderen havde belæstet med alle Slags gode Sager. Klokken To brød hele Familien op; det var en solklar Dag, men da Veien for det Meste gik igjennem en Skov, plagedes de ikke af Heden. Veien var ofte saa smal, at de maatte gaa Gaafegang, En for En. Paa en liden Hvide standser Faderen, som var gaaet foran, ser sig om og tæller sin lille Flok.

“Hvor er Ferdinand?” spørger han.

“Hvor er Ferdinand?” gjentoges i Kor. “Ferdinand, Ferdinand!” raabtes der, men Ingen svarede.

Margareth spurgte ganske forskrækket: “Der findes dog vel ingen Tigere i Skoven? eller Slanger?”

“Nei, nei”, svarede Lanten, “vær kun ganske rolig; han kjenner Veien til Blotshjerg ligesaa godt som vi og vil nok indfinde sig.”

Veien havde stadig ført opad. Nu lysnede det i Skoven, og de naaede snart en aaben, grøn Plads, oversthygget af herlige Bøge; det var Bjergets Platform, som paa den anden Side skraanede ned mod Sletten. En deilig Udflugt aabnede sig nu for dem; i Baggrunden det virkelige, gamle Blotshjerg, man kunde tydelig se Huset deroppe, saa lavere Bjerge, Landsbhyer med sine slanke Kirkeetaarne og røde Tage titende frem mellem grønne Træer spredte omkring, og dernæst den klare Døer, der i sit bugtede Løb som et Sølvbaand gjennemskar Landskabet;

Alle stode stille og frydede sig ved Synet.

“Ja, Naturen er stjern og vel værd at betragtes, siger jeg med den gamle Claudius”, bemærkede Pastor Stieg, “men den skal kun fortælle os om En, som er endnu stjønnere, for at drage vort Hjerte til Ham.”

De øvrige Familier vare allerede forsamlede, kun Ferdinand manglede. Børnene stiftede hurtig Bekjendtskab; nogle vare alt ivrig isærd med at samle tørre Kviste i Skoven, andre tændte Ild op og satte den medbragte store Kjedel over. Hvilken Fornøielse var det ikke for dem saaledes at koge Kaffe i det Fri. Margareth, som aldrig før havde været med paa en saadan Tur, var henrykt. Servietter bleve breddede paa Jorden, en Mængde Kager og Vaffer kom tilsynne i de medbragte Kurve, og Alle leirede sig fornøiede rundt om.

Ferdinand udeblev endnu, og Fru Stieg begyndte urolig at se sig om efter ham; Margareth stod paa Kanten af Bjergetraaningen som yderste Forpost for hetsra, hvor hun kunde overse de fleste Veie, at speide efter Flygtningen. Pludselig udstødte hun et lidet Skrig og sprang hurtig ned af Skraaningen. Da Fru Stieg aandeløs kom til, saa hun, at Margareth løb den ankommende Ferdinand imøde, nu havde hun naaet ham, og nu gjorde hun, hvad hun aldrig før havde gjort: hun slyngede sine Arme om hans Hals, og han, som aldrig brød sig om nogen Pige, gjengjældte hendes Kjærtægn. Idet de sammen vandrede op ad Bjerget, saa først Fru Stieg, at Margareth havde et Brev i Haanden, og nu blev Alt hende klart. Ferdinand

var gaaet til det en Mil bortliggende Posthus for at høre efter Brev til Margareth og havde været saa heldig at faa det. Margareth havde nu faaet det saa længselsfuldt ventede Brev fra Indien; hendes Dine straalede af Glæde, og dog trillede Taarer ned ad hendes Kinder.

Hun ilede dybere ind i Skoven og satte sig under et Røddetra; atter og atter kysede hun den dhrebare Haandskrift, endelig brød hun Brevet og læste. Det var den inderligste Kjærligheds Ord, saaledes som kun kjærlige, for sit Barns Sjælelevel omhyggelige Forældre kunne skrive; skrevet i det fjerne Indien ved Himalayas Fod, var det Barn, som nu læste det paa Garzhjerget, dem lige-saa nær, som talede de med hende Ansigt til Ansigt. Det varede længe, før end Margareth igjen gik tilbage til Selskabet, og da hun fandt, at de endnu ikke vare færdige med at drikke Kaffe, forekom det hende saa fremmed, saa komisk; hun syntes, det var som om Uger vare forløbne, siden hun sad der, og som om hun imedens havde foretaget en lang Rejse. Hun bragte sin Tante et Brev, der havde ligget indeni hendes og spurgte: "Vil du læse mit Brev ogsaa?"

"Ikke nu", svarede denne, "her kan jeg ikke have Ro dertil. Sig mig kun, om Alt staar vel til."

"Ja, Fader og Moder leve vel og ruste sig til en lang Rejse!"

"Det var godt; men hvor du er varm, mit Barn! gaa nu hen til de andre Børn og leg med dem."

Nølede adlød Margareth; hun kunde endnu ikke finde sig tilrette, men gik som i Drømme. Da bragte

Ferdinand hende Stof og Ring og bad hende faste; snart var Margareth igjen et Barn iblandt Børnene og idag det allerlykkeligste. Hun fastede Ringen høiere end nogen Anden, og Ingen kunde maale sig med hende i at fange den. Marie var lidet øvet og fastede daarlig, hvorfor Ferdinand raabte til hende: "Kast bedre, Marie, se paa Margareth, hvorledes hun gjør."

Forstærket saa Lilli paa Marie; hun frygtede for, at hun fornærmet vilde gaa sin Vej, men blev behagelig overrasket, da Marie efter et Dieblisks Betænkning svarede: "Ja, saa godt som Margareth kan jeg ikke gjøre det; men jeg kan vel lære."

Over dette venlige Svar bleve selv Smaagutterne overraskede; de havde i den sidste Tid været saa lidet vant til Venlighed hos hende. Ferdinand følte sin Uret og vilde gjøre det godt igjen: "Ja, Marie, enhver Begyndelse er vanskelig; jeg kunde heller ikke fra først af gjøre det bedre. Se her, du maa lægge Ringen paa den yderste Spids af Stoffen og saa faste, da flyver den langt høiere og bedre."

De Øvrige vidste ikke, hvad Moderen igaarstes havde talt med sit Barn, og at Marie ikke mere vilde nære den sorte Drøm i sit Hjerte.

Saaledes forløb Dagen i uforstyrret Glæde. Margareth var rigtignok igjen det interessanteste Barn, som Alle vilde høre fortælle; men Marie blev ikke idag fornærmet derover. Aftensmaden blev nu sat frem paa hvide Duge paa Jorden og smagte Alle fortræffelig. Da endelig Selskabet adskiltes, aftalte man snart igjen at foretage en Kignende Tur. Undervejs fornsiede Børnene

sig med at plukke Blomster, men da det blev mørkere og mørkere, og Bjergene laa indhyllede i Skyggen, og det blev stille i Naturen, da istemte Faderen, og Alle faldt ind:

Ru hviler Mark og Enge,
Hver gaar til sine Senge,
Ru sover alle Mand;
Men du, min Sjæl og Tunge,
Op, op, I skal udsjunge,
Hvad eders Gud behage kan.

Da det sidste Vers var sunget, drog de ind i det kjære Burgdorf.

Den næste Dag vilde Alle gjerne høre Noget af Brevet fra Indien; Margareth var ogsaa strax villig til at læse Uddrag deraf, "men ikke Alt", sagde hun, hvilket man ogsaa villig indrømmede.

— — — "I to Maaneder har det nu regnet uophørlig og saa forfærdelig, som det kun kan regne i Indien; igaar hørte det op, og nu grønnes Alt saa hurtigt som ved et Trylleri. Jeg har nu saa ofte oplevet denne Forandring fra den første Tørke til den bølgende Vandflom og fra den bølgende Vandflom til den yppigste Vegetation; men jeg tror aldrig, den er indtraadt saa pludselig som denne Gang. Hvor der igaar stod en spæd Plante, staar idag en halv Aen høi Busk; den er stude iveiret inat, og nu voger Alt med Kjempestridt. Dette første Grønne efter Tørken og Regutiden er saa friskt, og Blomsterne, der nu springe ud, udfolde en saadan Farvepragt, at en Europæer neppe kan gjøre sig Begreb derom. Du har jo seet det Altsammen, min Margareth, men fortæl nu ogsaa de Kjære i Burgdorf ret Meget om dit Fødeland. Af, hvor forekommer ikke Alt mig anderledes iaar end ifjor!

Vel ser jeg de samme Kokospalmer og Mangotræer, vel udbrede de samme Rismarker sig for mit Blik, men Du, mit elskede Barn, er nu saa langt, langt borte fra mig! Dog tænker jeg med Glæde paa, at Du er i mit herlige Hjem, som ikke i mine Tanker overtræffes af noget andet Sted, at Du ser mine høie Ege, mine dunkle Grantræer, at Du ved den lille Bæk fra Hørgen plukker de blaa Fjerglemmigeier, der se En saa trofast ind i Diet, og de velsmagende Skovens Børn, Jordbær og Blaabær. Ofte overkommer der mig en stærk Længsel; jeg ved, det vil gaa Dig ligeaa; men vi ville ikke give efter for saadanne Følelser, vi vide jo, hvorfor vi maatte skilles; det var Guds Villie, og den samme trofaste Gud, der regjerer i Indien, er ogsaa i Lydsland. Han ser baade Dig og mig i samme Minut. O, at vi maatte vandre saaledes, at Hans Vie altid kunde hvile med Velbehag paa os! Lad os ret benytte denne Adskillestid, saa at vi bore i Tro, Kjærlighed og Ydmyghed. Jeg haaber tillige, at Du vil være flittig, saa Du kan beriges med alle Slags nyttige Kundskaber; jeg vil ogsaa være flittig i det Kald, Gud har givet mig. Mine brune Skolebørn spørge ofte efter Dig. "Mem Sahib, hvor er Margareth?" Naar jeg da svarer: "Hun kommer igjen", da glæde de sig. Tænk, forleden kom en Hindukone og frembød sit lille tre Maaneder gamle Barn tilsalgs. Jeg gjorde hende Forestillinger; men hun sagde, at hun kom langt borte fra, at hun endnu havde en lang Vej at gaa, og at hun ingen Føde havde til Barnet. Jeg foreslog hende da at blive hos os og

arbejde, saa skulde hun erholde Koft baade til sig og Barnet; men Konen vilde ikke. Hun sagde da: "Na, det er ikke Andet end en Pige; jeg sætter hende ud i nærmeste Skov, saa kunne Schakalerne spise hende op." Lænt, hvilken Moder! Men saa dybt er dette Folk sunket ved Afgudstjenesten, at ofte de naturligste Følelser blive undertrykte; havde det været en Søn, vilde Moderen ikke have handlet saaledes, men en Pige har jo ingen Sjæl, sig de, og er kun en uvelkommen Byrde for Enhver. Da Konen gjorde Mine til at gaa, købte jeg Barnet for to Ruper, og næste Dag døbte din Fader det.

Jeg havde smykket vort lille Kapel med Grønt og Blomster, klædt Barnet i din hvide Daabskjole og holdt det selv til Daaben. Det havde de smaa Dine aabne og laa den hele Tid saa rolig, som om det vidste, hvor store Ting, der foregik med det. I Daaben erholdt det Navnet Hanna, og hvor langt fjærere havde jeg ikke nu den lille Skabning, da hun var bleven Guds Barn! Hun er ikke blandt Waisensbørnene, det er vort Barn, hun bor hos os, og din gamle Ahah passer hende. Bed nu ogsaa Du, at hun maa blive en ret Hanna, som tjener Herren Dag og Nat.

Hvor Meget har der ikke tildraget sig her, siden Du reiste! Jeg kan ikke nu fortælle Dig Alt, men en Begivenhed maa jeg dog fortælle Dig, forat Du kan glæde Dig med os og prise Herren derfor.

Du kjender jo vor kjære Nuts vakre Kone? Selv en Kristen havde han kun et Ønske, at se sin Hustru forlade Afgudstjenesten og vende sig til den Herre Jesus; men alle hans

Forestillinger, Bønner og Formaning-ger hjalp Intet, hun blev kun mere og mere stibfjndet og erklærede, naar man fortalte hende om Kristus: "Jy, hvad er det for en Gud, der døde paa et Kors! aldrig vil jeg hdmngge mig saa dybt, som at tro paa en saadan foragtelig Gud."

Denne Modstand havde hun vist i mange Aar; hendes Mand had Meget for hende, dog syntes Alt forgjæves. Da bankede Herren paa hendes haarde Hjerte med Staver "Be."

Hendes Mand døde, (det var inden Du forlod os), og paa Døds-sengen besvor han hende endnu engang at vende sig til den Frelser, der nu gjorde ham Døden saa let. Han efterlod hende som Enke med tre smaa Sønner; men hendes Hjerte forblev haardt og koldt; hun vilde ikke høre sig.

Da bankede Herren anden Gang paa: en af hendes Sønner blev syg og døde. Jeg gik til hende for at trøste hende; men da jeg vilde vise hende hen til Kristus, sagde den arme Kone kun: "Jeg vil aldrig hdmngge mig saa dybt som at tro paa en Gud, der døde paa et Kors!" Dog Herren bankede tredie Gang: hendes anden Søn blev syg og døde. Igjen gik jeg til hende; men hendes Hjerte var lige haardt og koldt. Nogle Uger forløb, da bankede Herren fjerde Gang, det yngste Barn blev syg.

Da var Konens Trods knækket; i vanvittig Angst kom hun med Barnet til din Fader og raabte: "Red, red mit Barn." Han saa allerede Dødens Kjendetegn paa Barnets Ansigt og sagde: "Her kan Ingen uden Herren alene hjælpe; vend dig

til Ham." — "Giv mig dog Medicin", jamrede Konen, og din Fader gjorde det endelig. Hun ilede hjem med Barnet; vi fulgte hende og saa, hvorledes det døende Barn laa paa Matten. Moderen, knælende ved Siden, skulde Ansigtet i sine Hænder og udraabte: "Seg vil ydmyge mig! Herre, jeg vil ydmyge mig!" Efter en Stunds Forløb reiste hun sig og sagde: "Duen er flygtet." Ingen Klage kom mere over hendes Læber, stille hørte hun Alt, hvad vi sagde hende om Kristus, og nu vidner hele hendes Vandel om, at hun virkelig er bleven en ydmyg Kristen. Hun blev kort efter ved Daaben indlemmet i Kristi Kirke og ønskede at hedde Naomi; "thi", sagde hun, "Herren har handlet med mig som med Naomi. Seg gif fuld bort, men Herren har ført mig tom tilbage." Seg haaber, at hun vil blive en dygtig og trofast Moder for vore Vaisenhusbørn. Gud, der har hjulpet hidtil, vil ogsaa herefter styrke, befæste og grundfæste hende.

Nu har jeg fortalt Dig Meget. Om nogle Dage saa vi en god Leilighed til Europa, da skal jeg sende Eder en Del indiske Sager."

Da Margareth havde læst saa langt, lagde hun Brevet sammen. Slutningen beholdt hun for sig selv.

Dette Brev opfyldte en Tidlang ganske Børnenes Sjæle. Den alvorlige Henrik var vel mest greben af disse Beretninger fra en Missionærs Hustru, men med stille Bæsen talte han mindst derom. Ferdinand var Fyr og Flamme; efter hans Mening maatte Indien være et Eldorado, omgivet af lutter Poesi og Sagn. Nu bestemte han sig til at blive Naturforsker, og hans første Rejse

skulde være til dette Trylleland. Naar han da med glødende Ord udmalede Alt, hvad han skulde se, opdage og nyde, hørte Margareth med Beundring til; det forekom hende, som om der var mange skjulte Skatte i Indien, der først vilde komme for en Dag, naar Ferdinand kom derover; hun kunde da sige:

"Og da besøger du os, ikke sandt?"

"Ja vist, — hvis jeg blot faar Tid", var Svaret.

Marie og Lilli vare meget oprørte over Hindufonens Opsørjel, der kunde sælge sit eget Barn. De havde nu meget travelt med efter Margareths Anvisning at sy Klæder til den lille Hanna.

Høsten var kommen i Landet og havde begyndt at farve Æblerne røde og Bladene gule. Ferdinand skulde tilbringe Høstferierne hos sine Forældre. Det var ingen behagelig Udsigt for ham; nogle Dage vilde han gjerne være hjemme, men tilbringe flere Uger hos sin Fader, der var en tør Verdensmand og gjerne spillede sit Parti Whist og Lhombre og hos sin vrantne Moder, der klagede over alle Slags indbildte Sygdomme, det var ingen Fornøielse for den liblige Gut. I Burgdorf blev han ogsaa meget jævnet; men da Fru Stiegs Geburtsdag var i Begyndelsen af Oktober, vare snart Børnenes Tanker ganske opfyldte med Forberedelsen dertil.

"Vi maa denne Gang feire den mere end almindelig", var Alles enstemmige Beslutning, men hvorledes? det var nu det vanskelige Spørgsmaal. Det var Skik i Burgdorf at improvisere smaa Festsigheder; Faderen og Moderen ønskede at gjøre Hjemmet saa kjært for Bør-

nene, at disse ogsaa senere, naar de bleve adspredte i den vide Verden, kunde betragte Faderhuset som det Sted, hvor den høieste jordiske Lykke var tilhuse; derfor befordrede de gjerne Børnenes ustyldige Glæde. Den 4de Oktober var nu en virkelig Festsdag, der maatte feires ret værdig, "fordi vi Alle da ere saa lykkelige", sagde Lilli.

Faderen vilde forære Moderen et Uhr til Dagligstuen, en saakaldet Regulator. En Dag lod Margareth sit Blik prøvende streife om paa Bæggene for at finde den bedste Plads til Uhret, da fik hun pludselig en Ide og raabte jublende: "Jeg har det, jeg har det!"

"Hvad har du?" spurgte Marie forundret.

"Jeg skal snart fortælle Eder det, vent bare lidt!" og dermed sprang hun ud i Hjøset, der gjerne altid var hendes Tilflugtssted, naar hun vilde være alene.

Efter en Times Tid kaldte hun paa de andre Børn og meddelte dem Følgende: "I Moders Stue er, som I vide, malet et og Valmueblomster paa Tapeterne; naar vi nu ogsaa smykkede Stuen med friske Blomster, saa kunde vi opjøre et lidet Stykke, hvori de friske Blomster stride med Tapetblomsterne om den Glæde, at smykke Værelset til hendes Geburtsdag, medens Uhret, som en vis Paaminder, træder imellem; tilsidst blive Alle enige i, at Enhver fremkommer med sin Lyssønkning til Moder. Nu tænkte jeg, at du Henrik kunde forestille Uhret; Lilli i hvid Kjole med røde Sløiser holder røde og hvide Maanedsvoser i Haanden, medens Marie og jeg forestille de huslige Blomster

i simple graa Kjoler med hvide Kjøkkenforklæder, Marie med en Valmuebuket og jeg med Kornag i Haanden. Geburtsdagsbordet maa staa i Midten smykket med friske Blomster og Lilli staa ved Siden, da hun repræsenterer dem. Jeg skal nu læse mit Digt for Eder, og saa maa I sige mig, hvad I synes."

Det vandt udelst Bisfald hos Børnene, der nu fik travelt med at lære det udenad, og derpaa holdt de Prøver i Hjøset, hvor Ingen kunde høre dem. Da Dagen kom, og Børnene fornøiede fremlagde sine Vers, behøvedes ingen Souffleur; alle glædede sig over den Overraskelse, de skulde berede den kjære Moder, og da Lilli i Slutningsverset kom til det Sted: "Jeg har dig kjær, usigelig kjær", da talede ikke Blomsterne mere, da talte det hjertelige Barn af sit inderste Hjerte, idet hun atter og atter omsabnede Moderen.

Denne var hjertelig fornøiet; ogsaa Faderen udtalte sin Tilfredshed, og Alle vare saa lykkelige, at denne Dag ret var et Høypunkt i Præstegaarden. En Stygge viste sig vel, men blev fortæret af den Sol, som skinnede i Huset.

Marie blev atter ubehagelig berørt ved, at Margareth som Forfatterinde af det lille Digt blev hjertegnet af Forældrene og beundret af Sødskende og Venner, hvoraf flere indsendt sig om Eftermiddagen. Margareth optog meget rolig al denne Ros, hun var saa vant dertil; havde man ikke ydet hende den, vilde hun smertelig have savnet det, men nu var hun ligeghldig derfor; hun var sig sine Gaver og Kræfter bevidst, og hun troede, at hendes eneste Formaal var at anvende dem til Andres

Glæde; men ubevidst havde hun dog ogsaa et andet, nemlig: at forherlige sig selv.

"O, hvorfor kan ikke jeg berede mine Forældre saadan Glæde, hvorfor kan ikke jeg ogsaa digte og synges og spille som Margareth? Eller hvorfor kan ikke jeg være saa vakker og livlig som Lilli og derved glæde Andre?" saaledes tænkte Marie. Ogsaa hun troede, at hun kun ønskede sig disse Gaver til Andres Bedste; men hende selv ubevidst skulde de dog tjene hende til at blive afholdt. Idag vilde hun dog ikke give de mørke Tanker Rum, hun tænkte paa den store Dorn i Hjertet, — o hvor hun hadede den! Hun bad om at kunne overvinde den, og det blev hende givet. Hun kunde venlig og tjenstfærdig gaa omkring, ubekymret om Nogen bemærkede hende eller ikke. Hun kunde ogsaa omarme Margareth og sagte hviste: "Seg holder saa meget af dig, Margareth."

Men ikke alene Guds Nie saa det arme Hjertes Kamp og Seir, ogsaa det troe Moderhjerne bemærkede, hvad der foregik derinde, og da Marie om Aftenen sagde sin Moder "Godnat", trykkede denne hende i sine Arme og sagde svagt: "Marie, du har idog givet mig Meget; at stride mod dig selv er den haardeste Strid, og at overvinde dig selv er den herligste Seir."

Atter en Glædesdag var det, da Ferdinand igjen med Randsel paa Ryggen vandrede ind i Burgdorf, idet han til Velkommen svingede med Huen. "Hurra, jeg bliver Naturforsker, læser en Tid flittig, og saa draager jeg til Universitetet."

Endnu en lys, klar Dag for vore

fjære Venner, da rejste der sig i det fjerne Indien en stærk Wind, der drev en mørk Sky frem; det blev mørkere og mørkere rundt om, indtil den standsede lige over Præstegaarden i Burgdorf og udgjød Død, Sygdom og mange bitre Taarer; nu er Glæde og Smil borte, rundt om hersker den iskolde Vinter.

Men endnu er ikke Skyen der; den behøver Tid for at komme over det vide Hav; endnu er det lyst og klart, Solen skinner saa varmt idag, vi have den 31te Oktober.

"Lader os benytte den sidste vakre Høstdag," sagde Faderen ved Middagsbordet, "og gaa til Ruinbjerg."

Alle gik med Glæde ind paa dette Forslag. Paa Ruinbjerg var det deiligt; nogen Ruin saa man rigtig nok ikke, men en venlig liden Paviljon var bygget paa Toppen af Bjerget, som der sagdes, af Stene fra Ruinen. Vore Spadsjerende foretrak at leire sig i det Fri; esierat Kaffen var kogt og druffet, strejfedes Børnene omkring for at plukke Blomster og Bær, medens Faderen og Moderen glædede sig ved den deilige Udflugt.

"For mig har et jaadant Høstlandskab noget ubeskrivelig tiltalende," sagde Pastor Stieg, "det forekommer mig saa ligt en Kristens Dødsleie. Indige Blomster og herlige Frugter have betegnet hans Livsvei, nu lægger han sig til Hvile velsignet og velsignende, snart bedækker det hvide Lighæde ham, og han sover som en træt Arbejder en herligere Opstandelse imøde."

"Ja du kan have Ret; naar man betragter det paa den Maade, er det sjønt," svarede hans Hustru ef-

tertæntfom, "men jeg har dog Vaaren kjærere; da er jeg altid tilmode, som da Gud gav mig min Førstefødte, min Henrik. Høsten har for mig Noget saa vemodigt, jeg maa altid tænke paa Vinteren. Al, ved du, jeg er ofte saa ængstelig tilmode, som om vi nu ere altfor glade og lykkelige til, at det kan vare længe. Blot ikke vor Lykke maatte være som den Høstdag, som snart vil efterfølges af en lang tung Vinter."

"Nu Emma," sagde Pastoren, idet han rakte sin Hustru Haanden, "naar Vinteren kommer, saa glem ikke, at midt om Vinteren blev vor Herre Jesus født."

Imidlertid havde Børnene nærmet sig Pavillonen; Ferdinand var nu altid bevæbnet med en liden Hammer, hvormed han som vordende Naturforsker og ibrig Mineralog sønderflog Stenene for grundig at undersøge dem; nu vilde han ogsaa anstille sine Forskninger paa Pavillonen, fortrækket holdt Lilli hans Haand fast og raabte:

"Ferdinand, du vil da vel ikke ødelegge Bygningen?"

"For mig findes kun en Bygning", svarede denne stolt, "og det er Videnskabens Tempel."

Desuagtet lykkedes det Lilli at bevæge ham til at anstille sine Experimenter paa andre Ting. Himlen blev pludselig overskyet og en heftig Regnstorm jagede Alle ind i Pavillonen for at søge Ly. Da ogsaa Ferdinand vilde ind, tilraabte Lilli ham med komisk Alvor: "Ferdinand, for dig gives kun en Bygning; fjære, gaa du ind i Videnskabens Tempel, der regner det aldrig, der bliver du ganske tør indvendig og udvendig."

Alle lo, Regnen var ophørt, og i en glad Stemning tiltraadte de Hjemveien; den førte forbi Poststationen og da, Glæde over Glæde, — var virkelig den ventede lille Kasse fra Indien ankommen! Børnene vare hjemme længe før Forældrene; den lille Kasse brændte dem i Hænderne, de haabede at finde vidunderlige Ting i den, idetmindste halve Indiens Skatte. Endelig vare Alle forsamlede; Kassen blev aadnet og et almindeligt "Ma neil" lød, da et lidet afstøveligt Afgudsbillede af Ler, malet med grelle Farver kom tilsynne, hvilket Margareth gjentjendte som Visdommens Gud, Ganesh: Det var hæsligt: et Elefanthoved paa et menneskeligt Legeme! Dernæst kom alle Slags Smykker: Dre-, Næse-, Fod- og Taa-Ringe, smaa, runde, ganske tynde Metalplader, som de indiske Kvinder klebe fast paa Hænder og Kinder; saa en Kjæde, sammensat af Kjerner af en hellig Frugt, og hvilke de Indsødte tiltro den Kraft, at den, som bærer den, strax bliver ren og hellig. Marie holdt Kjeden i sin Haand og sagde sagte til sin Moder: "Al, Moder, naar det havde været saa let at blive ren og god."

"Det er endnu lettere, mit Barn", svarede denne ligesaa sagte, thi Kristi Blod alene gjør os rene og helige."

Nu blev en Vedemølle udpakket: en liden Beholder, der kunde dreies rundt, hvori der laa en lang Papirstrimmel, bestrevent med Bønner; naar nu disse Bønner blive bevægede, enten ved Omdreining med Haanden eller ved Lusttræk og Wind, indbilde de sig, at de trænge ind til Afgudens Dre og blive hønhørte.

Sjældne Stene fandtes ogsaa i Kassen; Ferdinands Dine straaledes af Glæde og ubilkaarlig greb han nu sin lille Hammer; derpaa fulgte pressede Blomster, forskjellige smaa Arbeider, som Hindukoner og Børn havde forfærdiget, tørrede Frugter og tilsidst: Margareths Moders Bibel, hendes kjæreste Klenodie, hvorfra hun ellers aldrig skilte sig.

Slutningen af Brevet til Margareth, skrevet den 15de September, lød saaledes:

— — "Hermed sender jeg Eder et Afgudsbillede og det er indviet; ved Indvielsen adskiller nemlig en Afgud sig fra et Stykke Træ eller Ler; enhver Sten, ethvert Stykke Træ kan blive til en Afgud, naar det bliver salvet af en Præst, en Brahman, som maa komme og salve den. Denne spørger nu først, hvilken Gud, der skal bo i denne Klods eller Sten. Hinduen har nemlig 333 Millioner forskjellige Afguder, og dog er ikke Valget ham saa vanskeligt alligevel; thi iblandt dem ere mange Indlingsguder, hvorom deres hellige Bøger fortælle, at de have levet i de største Synder og Laster; disse ere mest bekyndte, og en af dem er Ganesh eller Ganusa, Søn af Swiva, en af de tre øverste Guder. Naar nu Brahmanen har faaet at vide Gudens Navn, trækker han sine Sko af, lægger sine Overklæder fra sig og begynder at fremsige sine Trylleformularer og salve Guden; derpaa tager han nogle Blade af det hellige Træ i Gaanden, berører med to Fingre Billedets Bryst, Dine og Pande og siger hvergang: "Ganesh's Mand, sig ned og tag dette Billede i Besiddelse". Da er det færdigt og bli-

ver nu tilbudet først af Præsten og Eiermanden, derpaa af alle Andre. Naar en Hund, en Kvinde eller en Europæer berører det, bliver det urent, og Guden farer ud af det; det maa da enten kastes bort eller indvies paany.

Al, kjære Børn, naar man ser Saadant er Ens Hjerte nærved at briste af Smerte over, at de have forvandlet den levende Guds Herlighed til et saadant Billede og vente Lykke og Salighed af en Sten, Fred og Syndsforladelse af en død Træklovs! O, det stakkels forblindede Folk! Gud være lovet, at vi have hans Forjættelser, der sige os, at alle Hedninger, Stammer og Tungemaal skulle vandre i Guds Ords Lys, og at det skal blive lyst ogsaa for dem, der bo i et saa formørket Land!"

Det gjør En saa ondt, naar man ser en saadan Afgudsbutik; de usalvede Afgudsbilleder blive her udstillede som hjemme Kopper og andet Husgeraad. Der gives endogsaa Afgudsfabrikker, og Afgudshandlere rejse gennem Landet med hele Vognladninger af denne Vare; ja, selv i offentlige Blade anbefale de sine Fabrikater. Nylig stod følgende Avertissement i en af Kalkuttas Aviser: "Skald nogen From skulde ønske at gjøre Brug af vor Kunst, behage han kun at sende os et nysigtigt Billede af sin Indlingsgud, og han kan være forsikret om, at samme skal blive udført paa det Punktligste og Skjønneste, som han kan ønske sig. Skulde en Træ- eller Lærgud være bestadiget, saa forpligte vi os til igjen at fremstille Guddommen i sin oprindeelige Skikkelse i uforgjængeligt Marmor". Ikke sandt, kjære Børn,

naar det ikke var saa alvorligt, maatte man le af det? Derimod finder jeg det baade sørgeligt og rørende, naar jeg ser dem tjene disse Afguder med en Omhu og Trofskab, der var en bedre Gjenstand værdig. De blive smykkede med skønne Klæder og alle slags Zirater, om Natten lagte i Templet for at sove, og hver Dag lige fra Kloffen 5 om Morgenen blive Afgudsbillederne vaskede med Vand, Mælk og Honning og salvede med smeltet Smør og vellugtende Olier; de blive prydede med Blomsterkrandse, og alle Slags gode Spiser satte frem for dem; ja, saa omhyggelig er man for deres No og Befvemmelighed, at man udbreder et Net for at beskytte dem mod Mussitoer, og i Heden vifter dem med store Vifter.

Jeg har skrevet Meget om Afguderne: maatte jeg kun derved have vœnaaet det Ene, at I bede for os her i Indien, og at I, naar Hedningerne behandle sine døde Afguder saaledes, søge at efterligne deres Trofskab og Omhu mod dem, om hvem den Herre Jesus har sagt: "hvad I gjøre mod en af disse Mindste, det have I gjort mod mig". Ikke sandt, I forstaa hvad jeg mener? Skriv engang Allesammen til mig og fortæl, om I have forstaaet mig, og om de Sager, jeg sender Eder, have fornøiet Eder. Kassen vil forhøabentlig meget hurtigt komme i Eders Hænder, da en Ven har været saa god at tage den med lige til Tydskland. Jeg tænker, I have den i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November, da vil din Fader og jeg være ved en Mela d. e. en stor Afgudsfest, hvor flere Tusinde Hedninger komme sammen,

og denne Anledning vil din Fader benytte til at forkynde dem Evangeliet. Da komme de sammen ved Ganges, hvis Vand efter alle Hinduers Mening er saa helligt, at det afvasker alle Synder. Ja, deres hedske Bøger sige, at alene Synet af Ganges er lægende; nogle Draaber af dens Vand gjøre Sjælen ren, og ved ofte gjentagne Bad kan man erholde Salighed, jeg ved ikke for hvor mange Millioner Aar. Til Ganges blive alle Gamle og Syge bragte; man stopper Gangesdynd i deres Mund og lader dem ligge paa den bare Jord, om Dagen udsatte for de brændende Solstraaler og om Natten for Fugtighed og Kulde, indtil de dø. Ingen bekymrer sig mere om dem; man mener at have gjort nok, naar man har bragt dem til den hellige Moder Ganga.—Mange drukne sig i Floden, indhyllede i røde Gevanter med Blomsterkrandse paa Hovederne, for useilbart at blive lykkelige efter Døden. Hals og Skuldre blive ombundne med tomme Bandkruffer, en Brahman rør dem midt ud paa Floden og kaster dem ud, medens deres Venner i Nærheden opløste et Frydefrig.—Se, Børn, saaledes mener en Hindu at blive ren for Synd og salig.—Hvor to hellige Floder forenes, holdes de mest besøgte Mc-las, og et saadant er vor Reises Maal. Vi ville blive temmelig længe borte; thi min Helbred er nu svag. Jeg har lidt af Feber, og Forandring af Luft skal være nødvendig for mig; vi ville derfor benytte denne kolde Tid til at samle Kræfter. Vor Vogn bliver allerede læsset med Telt, Husgeraad, og hvad vi behøve. O, jeg glæder mig

ret til dette Nomadeliv, hver Dag at se nye Steder; jeg vilde saa gjerne se mig møet paa alt det Stjønne, der grønnes og blomstrer under dette store, blaa Himmeltelt. Naturen er vel i saa Lande saa skjøn som i Indien, og i dette rige Land bo saa mange elendige Mennesker med sine af Synder og Lidenstaber sønderrevne Hjerter. Ja, jeg tror, jeg kan ikke ret glæde mig over al denne Herlighed, saa længe de ikke tjene Ham, der throner over Himmel og Jord,—ja, ogsaa Skabningen sukker og længes efter at blive frigjort fra Fortrængelighedens Tjeneste! Vel os, at vi ile mod dette Maal. Ja, Margareth, undertiden længes jeg saa inderlig efter det evige Hjem, ikke alene fordi jeg nu er træt, men fordi mit Faderhus deroppe altid bliver mig kjærere, fordi min Frelser med hver Dag træder mig nærmere og bliver mig dyrebare, fordi jeg længes efter at blive forklaret og skue Ham u d e n S y n d. Jeg kan neppe fatte den Tanke: her Synd overalt, hver Handling, hvert Ord, hver Tanke besmittet med Synd, og da paa en Gang: lys og ren! Jeg er ofte saa vemodig, naar jeg beder mit Fader: Du Fader deroppe i Himmelen og jeg Dit Barn herne paa Jorden i Elen-dighedens Dal, staar midt i Kampen og kan kun af det Døde raabe til Dig. O, hvor gjerne vilde jeg ikke have overbundet, med Krone paa Hovedet, Palmegrene i Haanden iført Kætsfærdighedens hvide Klædebon. Istedet derfor er Stridens Støv paa mit Hoved, min Klædning smudsig og sønderrevet af Synden og Syndekampen, Harpen hænger paa Taarepilen. Men Du har

sagt: "der er endnu en Sabbathshvile forhaanden for Guds Folk", nu bring mig hjem, naar det er Din Villie! Min elskede Margareth, jeg sender Dig her min dyrebareste Skat, min Bibel; jeg har skrevet nogle Ord i den; jeg tænkte, Bogen vilde være Dig endnu kjærere, da din Moder stadig har benyttet den siden sit tiende Aar. O, Margareth, forarbejd din Saliggjørelse med helligt Alvor; hengiv Dig ganske til Kristus, ligesom Han ganske har givet sig hen for Dig. Tragst efter det, som er heroventil! Det er stræffeligt, at man kan se Alt, hvad man har, uden Ophør foregaa og dog hænge sit Hjerter derved uden at se sig om efter Noget, som ikke forgaar. Du ved det, mit Barn, Dig er det sagt, hvad dette Uforgjængelige er; en Aelse derom har Enhver, og han er kun ulykkelig eller søger Udspredelse, fordi han føler i sig Længsel efter en Lykhalighed, som han ikke finder i sig selv og derfor søger i andre Ting; men han søger dem forgjæves der; thi denne Lykhalighed er hverken i ham eller i andre Ting, men alene i Gud; Menneskets Hjerter finder ingen Hvile, før det hviler i Dig, o Gud.

Mit Brev bliver til en Bog; hvor ofte har jeg ikke villet slutte det, men der var saa Meget, jeg gjerne vilde sige Dig. Papa skriver selv baade til Dig og de kjære Stiegs. Bed nu, at Gud maa bevare os og lade denne lange Rejse blive til Velsignelse. Ja, Herre, Du er trofast, Du vil være med os, føre os over Bjerg og Dal; og naar Din Time kommer, og vi skulle foretage den sidste Rejse til vort himmelske Hjem,

Da lad os jove stille
Med et fornyet Sind
Og Gud hengiven Willie
I Jesu Arme ind".

Dette Brev frembragte en eien-
dommelig Virkning paa Margareth.
Hun græd bitterlig, og fra nu af
nærede det livlige, glade Barn en
ubestemt Frygt for, at hun skulde
miste sin Moder. Hun maatte være
meget syg, ellers var Margreth vis
paa, at hun ikke vilde have omtalt
det, saa meget mere som hun kunde
tænke sig, hvorledes hendes Barn,
der var saa langt borte, vilde ængste
sig for hende. Heller ikke Stiegs
kunde undertrykke en bange Anelse;
selv den Omstændighed, at hun havde
skrevet et saa langt Brev, kunde ikke
berolige dem; thi de kjendte Agnes's
Mandskraft, vidste med hvilken Energi
hendes Sjæl beherskede Legemet, og
at hun sandsynligvis først i Døden
vilde lade de trætte Sønder hvile.
Hendes Mands Brev var heller ikke
egnet til at bortjage deres Anelse;
høi omtalte kun med saa, men al-

vorlige Ord sin Hustrus Sygdom.
Saaledes sloge Hjerterne i Præste-
gaarden i Burgdorf ikke ganske saa
rolig som ellers, om end Margareth
undertiden glemte sin Bekymring,
og det gamle Emil atter vendte til-
bage paa hendes Ansigt. Alle be-
stræbte sig for at opmuntre hende,
selv Marie, der sølte megen Med-
lidenhed med Andres Sorger, bidrog
Sit dertil, omendstjont den sorte
Drm atter tilhviestede hende: "det
behøver du slet ikke, du ser jo, hvor-
ledes Alle tage sig af hende." Det
var haardt for Lilli at finde sig i,
at Spøg og Latter nu var sjeldnere
i Præstegaarden, hendes Element
var Glæde, og enhver Smerte var
hende pinlig, fordi den fortrængte
denne. Margareth derimod, naar
hun undertiden havde glemt sin Rum-
mer og været munter, gjorde sig
bitre Bebrejdelser og anklagede sig
selv for Ufjærlighed mod sin dyre-
bare Moder, at hun havde kunnet
glemme hendes Lidelser.

(Fortsættes.)

Sej Nar paa Spitsbergen.

(Slutning.)

Dog, et opfindsomt Hoved maa
aldrig fortvible, thi for det ere man-
ge Ting mulige, som i Almindelig-
hed anses for uindsørlige. I det
Dieblit, Alexis Himkof overtænkte
Sagen, faldt det ham ind, at de
dog imellem Træet ved Stranden
havde fundet adskillige Ting, som i
deres nærværende Forfatning let

kunde blive dem af langt større
Værdi, end hele Bunker Guld vilde
have været. Stak der ikke i nogle
af de opstittede Brædder og Planker
nogle tykke Jernsøm og andre smaa
Jernstumper? Ja, var der ikke end-
ogsaa en lang Jernhage, og paa den
anden Side Roden af et Furutræ,
der næsten havde Form som en

Bue eller i det Mindste let kunde gives denne Form? Tør man forville, naar man er i Besiddelse af saa ypperligt Krigsmaterial? — I Sandhed, dette Kar rustne Metalbrudstykker vakte Forhaabninger hos dem, som næsten maa forekomme os ubegribelige i vort sikre Hjem.

Fremfor Alt maatte de have Lys for at kunne arbejde i den lange Vinternat, som de nu imødesaa. Hidtil havde de arbejdet ved en liden Ild, som de antændte om Aftenen; men allerbedst var det at have en bestandig brændende Lampe, for at de ikke idelig og idelig skulde leve i den frygtelige Angst for, at det engang, paa Grund af det overordentlig ringe Forraad af Tønder, de havde, skulde blive dem aldeles umuligt at gjøre Ild; thi i det Tilfælde, at de ikke mere havde Ild, kunde de i et Land, hvor der selv Maanedes igjennem er sultstaendig Nat, da der altsaa uden Lys slet ikke kunde foretages Noget, blot simpelthen lægge sig hen og dø. De maatte derfor have en bestandig brændende Lampe! Og hvorfor ikke? Var det ikke en Bagatel for dem at vedligeholde en saadan, da de havde Fedtet af de to Bjørne, som udgjorde flere hundrede Pund! Derimod var det langt vanskeligere for dem at forfærdige selve Lampen eller det Kar, hvori de skulde have Vægen tilligemed det svømmende Fedt. De havde rigtignok allerede tidligere paa sine Vandringer igjennem Den fundet et Slags Lerjord eller Limjord, hvoraf de nu dannede en liden Staal, der skulde tjene dem som Lampe; men Fedtet filede igjennem, thi Leret var for porøst. Sa, selv efterat de havde æltet et andet Kar

og brændt det en Tid over Ilden blev det ikke bedre; Fedtet vedblev at file igjennem, saafuort det var blevet flydende. De tænkte nu paa sit Melforraad, som rigtignok var blevet betydelig reduceret, men hvoraf de dog altid endnu havde nogle Pund, som de havde sparet for at have dem i Nødstilfælde. Af dette Mel toge de nu en Del, kogte tykt Klister, bestrøge dermed den indvendige Del af Lerkarret og holdt det nu saalænge over Ilden, til det blev tørt og glindsende og saa ud som et Slags Glasur. Derved blev det ikke alene olietæt, men endogsaa vandtæt. Som Væge brugte de en af sine Skjorter, idet de trak Bomuldstraadene ud og snoede dem sammen, til de vare tykke nok. Senere fandt de ogsaa fint Mos, som i det Mindste i Nødsfald kunde bruges i samme Diemed; men de maatte dog ofre alle sine Skjorter og Underbuget foruden nogle Stykker af et strandet Skibs Taffelage, som var dreven op paa Strandbredden, fordi Mosset brændte meget ustadig og hvert Dieblid truede med at slukkes, naar man ikke purrede op i det. Da de nu desuden havde forfærdiget sig en anden Lampe som Reserve, søgte de sig hderst veltilmode, thi nu kunde de trostigt opgive Frygten for nogenstunde at komme til at mangle Lys og Ild, og deres Lampe brændte nu ogsaa virkelig ligesaa den Dag, de første Gang tændte den, uafbrudt til den Time, da de såg Kar efter forlode Den.

De vare nu færdige med Lampen, nu skulde de til at forfærdige Baaben. Deres Tanke kunde naturligvis ikke falde paa Andet end i det Svieste paa Landsjer og Sphd, da

det er de simpleste Waaben og tillige dem, som Naturen selv frembyder, i det Mindste i de Lande, hvor der er Skov og Krat. Men her paa Spidsbergen var det allerede vanskeligere, thi Landsferne maatte med Møjsommelighed og Kunst udfjæres af tykke Brædder og sammenføres ved Hjælp af Øxen og Kniven. Endelig vare de dog heldig blevne færdige med nogle, men — hvad er en Landse uden en Fjernspids? Kunde de haabe at nedlægge noget som helst Ør med dem, naar de ikke vare istand til at rende det spidse Fjern ind i Livet. Saadanne Fjernspidser maatte altsaa skaffes, det koste, hvad det koste vilde, og de haabede ogsaa, at det skulde lykkes dem, thi de havde jo Fjernsøm og andet Materiale. Men — hvorledes stod det sig med Hammer? Uden Hammer kunde de dog ikke smede Fjernet. Nei, ganske vist; men af hvad Grund havde vel Gud ladet dem finde den store Fjernhage, som vi ovenfor have omtalt, naar det ikke havde været, for at de kunde lave en Hammer af den? De lagde derfor Hagen i Jlden, til den blev glødende, og stødte saa et af de store Søm, de havde, midt i den og gjentog denne Manøvre saa tidt, til de havde faaet tilveiebragt et Gul, hvori man kunde stifte et Skaf. Nu var Hammeren færdig, og Amboltten manglede heller ikke, thi dertil kunde man bruge enhver stor Rislesten, og de fandtes i Mængde paa Strandsbredden. Vare de nu ikke overordentlig lykkelige, at de kunde smede Fjernspidser til sine Landskaster? Det at befæste Spidserne paa Skasterne var ikke vanskeligt, thi de havde jo Rensdyrskind, som

de kunde fjære itu til Remme og ved Hjælp af dem binde Spidserne og Skasterne saa fast sammen, at de næsten ikke kunde stilles ad. Endnu lettere var det at gjøre Spidserne skarpe, thi enhver glat Rislesten kunde bruges som Silbesten. De skaffede sig saaledes efterhaanden nogle Landsfer, og de vare saa stolte af dem, at de nu ikke mere afventede Bjørnens Angreb, men gif lige løs paa enhver, som vovede at nærme sig Hytten, og vare altid saa heldige at fælde dem.

De gif paa Jagt efter Bjørnene ikke blot for at faa deres Kjød, men de havde allerede gjort en anden Opdagelse, som var dem af langt større Vigtighed. De opdagede nemlig, at Generne og Trevlerne i disse Ør befæde en overordentlig Udvidelseskraft og Elasticitet og derfor bedre passede til Buestrænge end noget andet Materiale. Det Stykke Furutrærod, som vi ovenfor have omtalt, blev derfor naturligvis ikke længere liggende ubenyttet, men det blev omdannet til en virkelig Bue, som maatte blive dem til stor Nytte, saasnart de havde lært at lave Pile. Og det var en Bagatel for dem, thi de forstode nu hyperlig at smede smaa Fjernspidser, som ved Hjælp af Lederremme eller Bjørnesener bleve fastgjorte til Træpile. De havde nu foruden sine Spyd ogsaa Bue og Pile, og de vare derfor ikke mere bange hverken for Isbjørne eller for at komme til at mangle Kjød i Fremtiden. Med disse simple Waaben dræbte de dog i Tidens Løb ikke mindre end 251 Rensdyr, 13 Bjørne og forholdsvis mange Ræve, hvorefter der var en stor Mængde baade blaa og hvide. De jage-

de ogsaa efter Fugle, som i Sommermaanederne indfandt sig i Tusindvis paa Kysterne, og det var ikke alene Kjødet, de fandt Behag i, men i Særdeleshed deres bløde Fjedder, hvorved de betydelig kunde forbedre sit Kattelcie.

De bleve nemlig snart saa overdaadige, at de ikke mere vare fornøiede med at ligge paa den bare Jord. Dette Leie var dem baade for haardt og for koldt. De samlede derfor blødt Mos eller Fuglefjedder og udbredte Bjørne- og Rævestind derover og fik derved snart indrettet rigtig komfortable Senge, om end Sengestederne manglede. Derimod sammentømrede de sig et Bord og en Bænk, for at de kunde sidde tilbords som Mennesker. De maatte ogsaa snart tænke paa at forfærdige sig Klæder, thi de saa, de havde—Hver havde, som vi vide, kun en Dragt, som han havde paa,—faldt efter kort Tids Forløb i Laster, og Skjorterne maatte desuden anvendes til Lampevæger. Men hvortil havde de de mange Rensdyr, Bjørne- og Rævestind, naar det ikke var for at lave Klæder deraf, som i alt Fald passede bedre til dette Klima, end dem, de havde bragt med, og som kun vare anvendelige i det varmere Europa? I Begyndelsen vilde det dog ikke rigtig gaa med Skrædderhaandværket, thi de manglede det Nødvendigste, nemlig Sax, Naal og Traad. Men ogsaa her vidste de at hjælpe sig. Sagen kunde Kniven uden Vanskelighed erstatte, og i Stedet for Traad gjorde Rensdyrsenerne, som lode sig dele i tynde Drebler, hypperlig Tjeneste. Det gjaldt altsaa kun om at faa Snaale—og det var rigtignok et

vanskeligt Stykke Arbejde; men det kom de endelig ogsaa ud af, endstjont det ikke kan negtes, at deres Naale kun passede til at sy Guder sammen; dygtig grove vare de dog altid! De toge nemlig til dette Niemed mindre Søm, som de fandt i Brætter, der vare sthyllede op paa Strandbredden, og slebe dem spidse paa Kiselfstene. Saa glødede de dem i Ilden og anbragte ved Hjælp af sin Kniv i den tykkeste Ende et Hul, der maatte tjene som Nie. Dette Nie var rigtignok kantet og Traaden, som dog vistnok var stærk, blev endogsaa tidt og mange Gange staaen itu i Diet, men man maatte blot ikke blive tjed af ret ofte at træde Snaalen, saa lykkedes det dog til Slutningen at blive færdig med Arbeidet. Hvor langt vanskeligere og besværligere var det ikke at garve Guderne, som ugarvede vilde være altfor haarde og ubøielige! Men denne Vanskelighed overvandt de ogsaa ved at tage Rensdyr- eller Bjørnesedt og indsmøre det saalænge paa den glatte Side af Guderne, til de bleve bløde og smidige. Rigtignok brugte de ikke Dage, men Uger til et saadant Arbejde; men de bleve dog færdige med det. Ja endogsaa Sko forfærdigede de sig og det med de samme Naale, som i dette Tilfælde tjente som Skl, og hvad var det for Sko! Rigtig varme, af Bjørnelabber nemlig, og saa vide, at de ikke trykkede Vigtloruene. Noget nunderlige saa de rigtignok ud i disse selvgjorte Klæder, thi om Sommeren vare de indhyllede i Rensdyrskind, men om Vinteren i tykke Bjørneskind, som saa aldeles skjulte deres Legeme, at der ikke var Andet at se end Vinene,

Munden og Næsetippen; thi Hænderne stak i Røvelsfindshandsker, og Hovedet var ligeledes aldeles indhyllet i en Pels. Nu kunde det fryse saa stærkt, det vilde, de vare beskyttede og kunde bide Klimaet Trods, hvor forfærdeligt det endog-saa var—thi Kulden stiger her til en Høide, hvor ikke blot Kvikjøl, men ogsaa ætherisk Olie fryser, afkurat som i Nordgrønland.

Men, spørger Læseren nysgjerrig, hvorledes gif det med Føden? Havde de da slet ikke Andet, end ene og alene Rensdyr- og Bjørnekød? Maatte de ikke ved saadan Kost selv synke ned til at blive vilde Dyr? Eller havde de ikke i det Mindste Peber og Salt for at gjøre Kjødet spiseligt? Kunde de ikke imidlertid fuge det, og drikke Suppen af det, eller maatte de spise det raat, som Kannibaler?—De fire Mænd vilde have leet, hvis de havde hørt saadanne Spørgsmaal, thi de vare glade, og takkede Gud for, at de i det Mindste havde Kød, og havde fuldt op af det. Peber og Kryderi maatte de rigtignok undvære, og ligeledes Brød; men Salt fik de fra det nærliggende Hav, og aldeles uden Afvejling var deres Næring dog alligevel ikke. Af og til tillode de sig nemlig at fuge et Stykke, thi de havde jo den lille Feldtskjedel; men for tidt gif det dog ikke an, da de maatte spare paa Brændet. Desuden smagte det fugte Kød dem for slant og sødligt, og de lode derfor som oftest af den Grund være at fuge det, fordi de ikke holdt af det. Langt mere Behag fandt de i en Steg, en rigtig fastig, halvraa Steg, der blev holdt paa et Træspid over Ilden, og hvoraf det røde

Blod flød ud, naar man skar den itu, thi saadant Kød varmede og styrkede dem. Kun Fuglene, som de af og til nedlagde, holdt de af at spise raa, eller Fiske, som de fangede midt om Sommeren. De skare dem i smaa Stykker og spiste dem som Biret eller Salat til Stegen. Ved Siden deraf tørrede de ogsaa Rensdyrkød i tynde Skiver i Luften eller røgede det ved den lille Abning i Taget, der tjente som Røg-hul, og spiste det saa i Stedet for Brød. Det var dog Afvejling nok! Tidlig paa Sommeren fandt de endogsaa ikke sjelden Æg—rigtig smukke grønne Fugleæg af vilde Maager eller ogsaa af Edderfugle, som byggede sine Neder i Klippe-sprækkerne paa Strandbredden, og hvad var det ikke for en storartet Fæst for dem, naar de fik en saadan Mundfuld!—Ei Drikke havde de rigtignok ikke Andet end Vand, men det var friskt, klartstrømmende Vand, naar det netop var Midtsommer. Om Vinteren, det vil sige: i ni til ti Maaneder, maatte de vel, saalænge det frøs, smelte Isen i sin Kjedel, for at faa Vand; men rent, ublandt Vand var det, uden nogen som helst Afsmag.

Saaledes levede disse fire af den dannede og beboede Verden Udstødte sex fulde Aar, spisende, drikkende, sovende, jagende og arbejdende. Og deres Liv var dog ikke uden Glæder! Thi i Midtsommertiden, naar Mosset stød iveiret, og Rensdyrene i hele Flokke strømmede til fra Fastlandet over Isen, tillode de sig ogsaa smaa Streiftog for nærmere at undersøge den Stump Verden, hvortil deres Skjæbne havde forvist dem. Den var rigtignok snart gennem-

vandret, thi den var omtrent kun hundrede engelske Mile lang og sifindsthve bred, men de fandt mangan en Klippe, der var bedækket med evig Sne, og ved Foden af den paa den sydlige Side mangan en liden Plet, der saa saa fortryllende ud, som om der vilde voge Blomster frem. Var det ikke skiftet til at vække Glæde hos dem?—Men Sorgen hjemsogte dem ogsaa, og det en inderlig dyb Sorg! Feodor Weregins, der var den Eneste, der var bleven haardt saaret i den første Bjørnekamp, havde nemlig stadig sfrantet fra den Tid. Saaret vilde i lang Tid ikke læges, og da det endelig lægtes, slog det sig paa hans Bryst, som om han skulde kveles. De sørgede for ham, som for en Broder, og pleiede ham som om han var deres Barn, men al Kjærlighed og Deltagelse forbedrede ikke hans Tilstand, han blev Maaned efter Maaned, Aar for Aar svagere og svagere. Dertil kom Længselen efter Hjemmet, efter hans Slægtninge, som ganske naturligt altid træder stærkere frem hos Syge, og som endelig forkrævede hans sidste Livskraft. Han døde, da Foraaret 1749 nærmede sig, efter at have tilbragt næsten sex Aar paa Den, og hans tre Kamerater begravede ham tæt ved Gabbredden, hvor han bestandig havde stirret ud med uendelig Bømod: "om der ikke nærmede sig et Seil for at fri dem ud af deres Fangenskab". Denne vakre Kamerats Død gif dem meget nær til Hjerte, og endstjont ingen Laare vædede deres Die, stod dog en dyb Sorg malet paa deres Aasyn. "Hvem kommer nu Turen til?" tænkte de ved sig selv, "og hvem af

os skal til Slutningen blive ene tilbage, efterat have begravet alle de Andre?"—Det var haarde Dage, som umiddelbart fulgte paa Feodor Weregins Død, og kun den mest anstrengende Virksomhed var istand til at udrybe de Esterlevende af deres sørgmodige Stilling.

Deres Befrielsesdag var imidlertid nærmere, end de tænkte, eller end de vovede at tænke! I hele sex Aar havde de ikke seet et Seil, ikke et eneste Skib havde været i Sigte fra Den. Engang havde de tænkt paa at sammentømre en Flaade af sit Brændesorraad og paa den forsøge sin Lykke i Sommertiden, men den erfarne Styrmand Alexis Simkof havde snart forstaaet at overbevise dem om, at de aldrig vilde kunne tilveiebringe en Flaade, der kunde taale Sør og Storm, men at det tværtimod vilde blive deres visse Undergang, dersom de vilde betro sig til en skrøbelig Flaade i dette Farvand. Deres eneste Haab maatte de da sætte til et Skib, som Hvalfiske- og Sælhundfangsten førte hen til disse Egne! Men da de i sex hele Aar ikke havde faaet Die paa et eneste Seil, opgave de ogsaa dette Haab. Saaledes sagde de i det Mindste, saaledes talte de med hverandre indbyrdes, for ikke at vække unyttige Forventninger, som kun vilde føre til større Nedslagenhed! Men om de end talte saaledes, saa tænkte de dog ganske anderledes, og Enhver nærrede i Stilhed Haabet om, at Forløsningstimen dog vilde slaa engang. Da skete det den 15de August i Aaret 1749, at Swan Simkof, den yngste af dem, som have et overordentligt skarpt Syn, medens han paa en høi Klippe i

Nærheden af deres Hytte lurede paa et Hensdyr for at bringe en frisk Steg og mere Vinterforraad til Husket, ude paa den høie Sø bemærkede et høidt Punkt, som i Begyndelsen kun saa ud som en Svale eller en Maage, men som den kyndige Ungling snart gjenkjendte som et Seil. Det var, som om Hjertet skulde briste i ham af Glæde, da han gjorde denne Opdagelse, men han lagde Haand paa sig, og ikke en Lyd undslap ham om, hvad han havde opdaget, thi han vilde først være sikker i sin Sag, førend han underrettede de Andre derom. Han løb derfor opad Klippen, hvorpaa han stod, med en Hurtighed, som om det havde været en jevn Vej, men — se, han havde ikke taget fejl; det var et Skib, et Skib for fulde Seil!

Svorledes han var kommen ned af Bjerget for at bringe sine to Kamerater denne. Efterretning, kunde han senere ikke selv sige, han fløi mere end han gik! Det vilde ogsaa være et forgjæves Arbejde at ville bestrebe den Tubel, som nu greb de tre Mænd; den var grendseløs, ubeskrivelig. Naturligvis besteg de igjen alle Tre Klippen for ret at indsfuge det fortryllende Syn i sig, og hvis de nu alle Tre paa en Gang pludselig vare blevene bortrevne af Døden, saa vilde de i Sandhed være døde lykkelige. Styrmanden, Alexis Gimkof, fattede sig først. Han indsaa, at det ikke var nok, at de saa Skibet, men de maatte gjøre sig Umage for at bevirke, at Skibet ogsaa saa dem, det vil sige, at de ogsaa bleve seede fra Skibet. De løb derfor paa hans Befaling hen til Hytten og slæbte saameget Træ hid,

som de vare istand til; men Alexis tog forsigtig Staal og Sten og Tønder, og et Dieblif efter flammede en prægtig Ild op imod Himlen. "Nu saameget Mød, vi kunne saa fat paa, for at der kan blive en saadan Røg, at man skulde tro her var et ildsprudende Bjerget i Virksomhed". Saaledes befalede Styrmanden, og de to Andre adløde blindt. Et Kvarter efter var ogsaa den høie Stang paa deres Hytte-opplantet paa Klippen og et vældigt Hensdyrstind fastgjort paa den som Fane, saa at de nu turde haabe, at saadanne Tegne ikke kunde undgaa dem paa Skibet, naar de holdt godt Udsigt. Røgen blev ogsaa virkelig snart bemærket fra Skibet, og da Kapteinen paa det desuden stillede sin Rikkert i den Retning og saa Fanen, som slagrede i Luften, kunde han ikke længer tvivle om, at der var Mennesker paa den Blet Land, som trængte til hans Hjælp. Han lod derfor dreie til og styrede uopholdelig hen til Den Øst-Spidsbergen og lige løs paa det Sted, hvor de tre Eremiter havde Bolig. Først nu, da de saa det, vidste Mændene, at de vare reddede, og de kastede sig nu paa Knæ og foldede andægtig sine Hænder og takkede Gud for saamegen Kjærlighed og Naade. De havde ikke grædt i alle disse sex Aar, de havde ikke engang grædt, da de begravede sin kjære Ven Jesodor; men nu styrtede Taarerne ud af Dinene paa dem, og de hulkede høit, og det var som om de skulde kvæles, thi Glæden havde nær dræbt dem.

Skibet kom nærmere og nærmere. Det var et Kjøbmandsskib fra deres Fødeby Archangel, som havde besøgt

Nova Zembla, og som af Modvind var blevet kastet hen i denne Egn. Til al Lykke var der endnu ikke megen Is, thi Sommeren havde denne Gang været ualmindelig varm. Kapteinen kunde derfor faste Anker kun faa hundrede Skridt fra Kysten, og han gif strax selv iland for at se de Folk, som faa helt besynderlige ud i sine Bjørneskindsklæder. Men hvor forbauset blev han ikke, da han saa, hvem han havde for sig, thi han kjendte meget godt de tre Mænd og i Særdeleshed Styrmanden Alexis Gimkof, men han havde tilligemed hele Archangel været af den Mening, at de med alle sine Kamerater og sin Hvalfanger for længe siden laa begravne paa Havets Bund.

Det er let at indse, at Kapteinen paa Koffardistibet viste de tre Mænd al mulig Forekommenhed og Gæstfrihed. Det forstaaer sig af sig selv, at han ikke alene øieblikkelig tog dem op i sit Skib, men ogsaa forsynede dem med Alt, hvad de ønskede. Han blev liggende en hel Dag for Anker for at lade sig vise Alt, hvor og hvorledes de tre Skibbrudne havde levet; thi han kunde ikke forstaa, at de med saa usle Hjælpemidler havde ndrettet noget saa Stort. Alexis Gimkof og hans Fæller bleve derfor ogsaa behandlede af ham med en Dymærksomhed, som næsten grændsede til Uerbødighed; Skibsmandstabet gjorde af sig selv Alt, hvad de kunde formode, at Dagens tre Helte ønskede. De traf naturligvis igjen europæiske Klæder paa, men deres selblavede, der havde hdet dem saa god Tjeneste i dette Klima, lode de dog derfor ikke blive tilbage, ligesaa lidt

som det øvrige Forraad, der var af den Størrelse, at man kunde kalde dem velhavende Folk. Foruden det store Kjødforraad, havde de alene af Kendsdyr- og Bjørnesfedt over tre-ti tusinde Pund, og desuden over to hundrede og syrræthve Kendsdyrhuder, tretten Bjørneskind og en Mængde Rævebælge saavel hvide som blaa, der ere meget søgte næsten overalt, fordi de ere saa sjældne. Og af hvor stor Værdi var ikke deres Landsker, deres Buer og Pile, deres Snaale og Syle for dem, som samlede paa Mariteter! Men disse Erindringer folgte de ikke, de opbevarede dem derimod som Gjenstande for den dybeste Urefrygt, og de vare dem dyrebare, end de største Menodier kunde have været dem.

Den 28de September 1749 løb Skibet, hvorpaa de befandt sig, ind i Archangels Havn. Intet Menneſke tænkte paa dem, thi man antog dem for længe siden for døde og borte. Endogsaa Alexis Gimkofs Kone havde for længe siden opgivet Haabet om nogenſinde at se sin Mand igjen, og i fem Aar havde hun haaret Sørgedragt for ham som for en Afdød. Hun kunde dog alligevel ikke lade være at gaa ned til Havnen hver Gang der kom et Skib langveis fra; thi der levede dog altid endnu en Gnist af Haab hos hende. Saaledes stod hun ogsaa denne Gang nede ved Havnen, da Skibet gif for Anker; de tre Helte fra Spidsbergen stode paa Dækket og betragtede Folkemassen for at se, om der ikke skulde være nogle gamle Bekjendte iblandt. Paa en Gang lød et gjennemtrængende Strig fra Strandbredden. "Alexis! min Mand!" kreg en Stemme, som

næsten kvoalkes af Herrykkelse, og en Kvinde styrtede frem mod Skibet med udstrakte Arme. Det var Alexis Gimkof's Kone, som trods den lange Tid, han havde været borte, og trods den temmelig store Afstand, hvori Skibet laa fra Strandbredden, øieblikkelig havde kjendt sin Mand. Hendes Iver efter at omfavne sin elskede Egtefælle var imidlertid saa stor, at den nær havde kostet hende Livet; thi idet hun ilede frem for at være den Første ved Kanten, styrtede hun i Vandet og vilde rimeligvis være druknet, hvis ikke hendes Mand i det Dieblif, han gjenkjendte hende, ligeledes var sprungen i Vandet og strax havde faaet fat i hende og bragt hende iland. Der var en uendelig Glæde ved at gjense hinanden!

Man kan nok begribe, at hele Archangel vilde se de tre Vidundere, som i sex Aar havde levet i en Driften af vilde Dyr; men Efterretningen om denne overordentlige Begivenhed trængte ogsaa langt ud over Archangel, og endogsaa Keiserinden i St. Petersburg hørte derom og skjænkede de tre heltmodige Søfolk

rige Gaver. De levede endnu i mange Aar, og fik Alle gode Ansættelser i sin Fødeby. Men—forunderligt! De kunde aldrig mere rigtig finde sig i den civiliserede Verdens Sædvaner. De spiste saaledes aldrig Brød, fordi de paastode, at det pusede op og fyldte Mavnen med Luft; heller aldrig kom nogen anden Drif over deres Læber end Kildevand; Ol, Vin og Brændevin var dem modbydelig. De holdt sig borte fra Steder, hvor der var stærk Larm eller blot en større Menneskemasse, og foretrak fremfor Alt et stille, tilbagetrukket Liv. Det mest Naafaldende var dog, at Ingen af dem nogenstunde mere udstødte nogen Ud, og det pleie Matroser og Søfolk ellers ikke at være synderlig bange for; men det uersomlige Liv paa Spidsbergen havde fuldstændig omstemt deres Hjerter, saa at de ikke mere vare som andre Mennesker.

Alexis Gimkof og hans Kone døde i Aaret 1789 paa en og samme Dag og ligge begravede ved Siden af hinanden. Man ser endnu deres Gravsten i Archangel.

John Mortons nye Harmonium og hans Julegjæst.

(Efter det Engelske.)

Det var Julemorgen. Sneen laa hvid og skinnende paa Marken, og i Arbeidsmanden John Mortons hyggelige lille Stue sad allerede Konen og Børnene og ventede paa, at John skulde komme ned og spise Frokost. Og Glæde blev der, da

han kom, og ingen Ende paa Kys og Lykønskninger, for det var jo Juledag, og stod ikke ogsaa det nye Harmonium der? Ja, det nye Harmonium! Der knytter sig to Histo-rier til det.

John Morton pleiede engang at

tilbringe sine Aftener i Vertshuset "den sorte Hest" og borttødslede der baade Tid og Penge. Sa Pengene smeltede hen som Bog, ikke en Skilling blev der tilovers. Og Suledag var han altid drukken. En Aften, da John stentrede hjemover fra en Udflugt, fik han tilfældigvis høre en Gadeprædiken, hvoraf han opsnappede nogle Ord. Han tvivlede paa, at Saadant kunde staa i Bibelen; ikke destomindre gav han sig ved Gjemkomsten, til at se efter i en af Børnenes Bibler, og der stod i det 55de Kapitel hos Esaias: "Hvi give I Penge ud der, hvor ikke er Brød?" — Jeg har ofret Nok af Penge, Tid og Fred i "den sorte Hest", tænkte John Morton, og han kom der aldrig mere.

Tre Suledage ere forløbne siden den Tid; John Morton er nu en oprigtig og lykkelig Kristen, og hans Børn gaa i en god Skole.

Og Harmoniet — hvorledes hænger det sammen med det? John havde altid været meget glad i Musik; nu bestemte han sig til at kjøbe et Harmonium og forsøge at lære at spille derpaa. Begge Dele udførte han. Han kjøbte et gammelt paa en Auktion; han fik en Lærer, som underviste ham, og nu spillede han smaa Melodier nok saa godt. I det sidste Aar har han holdt paa at spare Penge sammen til et nyt Harmonium, og igaar kjøbte han det, betalte det og bragte det hjem, og der staa det nu — et rigtigt pent et. "Lader os takke Gud", sagde John Morton, idet han satte sig hen til Instrumentet. "Moder, kom du og førelæs os Ordene." Mrs. Morton læste nu med velklingende Stemme Ordene af en

gammel Sulefang. Mand, Kone og Børn, Alle sang de med høitidelige, glade Stemmer, og derpaa forelæste John som Præst for sin hele Familie af det 2det Kapitel hos Lukas Fortællingen om Tresserens Fødsel og endte saa med Bøn om en velsigned Suledag for dem alle. Og lykkelige vare de, lykkelige den hele Dag. Johns gamle Moder kom til Middag — og saadan en Middag! Saa deilig en Pudding havde de aldrig spist før, og saa fik de Frugt bagefter. I Skumringen gif hele Familien i et lidet Besøg til Mrs. Mortons gamle Fader og havde da med lidt Rage til hans The — og saa hjem igjen til sin egen The. Derpaa samlede de sig alle rundt det nye Harmonium, og saa skulde den hyggelige Aften begynde.

Indenfor i det beskedne Hjem var der Lys, Varme, Kjærlighed, Guldeteppe, Bøger, et pent Speil, gode Senge og en Lænestol for John — og, for at sætte Kronen paa Verket, det vidunderlige Harmonium. Udenfor saldt Sneen tæt, medens de derinde spillede og sang den ene Sang efter den anden. Den, som Minnie havde været med de andre Skolebørn at synge ved Festen i Krystallpaladset, maatte nu ogsaa for en Dag, og John syntes endnu han saa sin kjære lille Minnie staa midt i Flokken i den hvide Kjole og med Blomster i Haanden. Der kom Tærer i hans Dine, og hans Hjerte holdt paa at strømme over. Saa bad John Minnie synge om de "Herlige Statte", og det gjorde hun meget udtrykfuldt. "Nu Mor", sagde John venlig til sin Kone, "hvad skal nu komme? Jeg kjender din Indlingsang, og den vil jeg nu synge

et Vers af, og saa sang han med klar, smuk Stemme:

Velkommen igjen, Guds Engle smaa,
Fra høie Himmelsale
Med deilige Solstinsklæder paa
I Jordens Skyggebale
Treds klingende Frost godt Nar I spaa
For Frugt og Sæd i Dvale.

"Tak, Sohn, ja det er et vakkert Vers, men nu maa du syng endnu Noget; denne Sang, 'kjære Sohn':

Deilig er den Himmel blaa,
Lyft det er at se derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig!

Det var midt i Julenat,
Hvor en Stjerne glimede mat,
Men med Et der blev at se
En saa klar paa Himlens Bue
Som en liden Stjernesol.

Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Kristus hen;
Vi har og en Ledestjerne,
Dg naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesum Krist.

Venne Stjerne lys og mild,
Som fan aldrig lede vil,
Er hans Guddomsord det klare,
Som han lod os aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

Medens Sohn sang dette, gif Minnie hen til Vinduet og løstede Rullegardinen op for at se, om det endnu holdt paa at sne. Men der fik hun se en ung Piges blege Ansigt, der laa lige op til Ruden; hun fór tilbage med et Skrig lige hen paa Moderens Kne og fortalte, hvad hun havde set. Sohn aabnede Døren og fandt Pigen liggende bekvemt paa Sneen. Han løstede hende sagte op og bar hende ind i Gangen og derfra ind i Kjøkkenet, hvor

ilden brændte paa Skorstenen. Mrs. Morton kom nu ogsaa ud og fandt den unge Pige halvdød af Frost og Sult; medens Sohn gned hendes Hænder, varmede Mrs. Morton en Kop Mælk, som hun forsøgte at helde i den Fremmede; derpaa løste hun Skabet og Suen af hende og kysede venlig hendes Kind.

I dette Kys var der Liv. "Moder, Moder!" suffede den stakkels Pige. "Hvor er din Moder, kjære Barn?" sagde Mrs. Morton venlig. "Hun er død, hun er i Himmelen", fremstammede hun. "Jeg knuste hendes Hjerte. Da De kyskede mig, maatte jeg tænke paa hende, for hun kyskede mig ofte og bad mig elske den Herre Jesus, men jeg knuste hendes Hjerte; jeg knuste hendes Hjerte!" og hun græd bitterlig. "Lever din Fader?" sagde Sohn Morton. "Ja." "Vil han tage dig til sig?" "Ja, men jeg skammer mig for at bede ham derom, saa som jeg har syndet." "Hvor bor han?" "I Ashton i Lancashire." "Saa bliv da her i Nat, mit stakkels Barn, og saa skal jeg skrive til din Fader. Men sig mig, hvorfor stod du saaledes med Ansigtet lige op imod Vinduet?" "Da jeg gif nedad Gaden, hørte jeg først Harmoniet, og saa begyndte En at syng en Psalm, som min Moder elskede saa høit, og dette gjorde, at jeg saa hende saa levende for min Sjæl, at jeg ikke kunde gaa forbi, men gif lige hen til Vinduet for at høre Næsten af Psalmen." "Det er nok", sagde Sohn, "du skal blive her, og saa vil jeg skrive til din Fader." Han gjorde det strag og gif saa ud i Snefoget med Brevet. Dg Vandretten blev deres Indlegjæst i Indengen.

John Morton forseilede ikke sin Hensigt. Der kom snart Svar fra Pigens Fader, og her er en Del af det, som det lod Ord til andet: "Min kjære Herre! Jeg har modtaget Deres Brev om mit fortabte Barn. De har handlet som den barmhjertige Samaritan. De spørger mig, om jeg vil modtage hende. Spilken Fader kunde negte at modtage sit Barn? Sig hende, at jeg skal ønske hende velkommen. De spørger mig, om jeg vil tilgive hende. Jeg har tilgivet hende for længe siden. Sig hende, at Døren er vid aaben."

Saa sendte da John Morton hende hjem Nytaarsdag, og da hun faldt

sin gamle Fader om Halsen, kysjede han hende en, to, tre Gange, og saaledes fandt hun, at Døren var vid aaben, og hendes Fader sagde: "Jeg tilgiver dig og ønsker dig hjertelig velkommen hjem igjen, og du vil jo aldrig mere forlade mig?" Han gik ud et Dieblif, og da han kom tilbage, lagde han en Bibel i hendes Skjød. "Er det Moders Bibel?" hvistede hun. Hun kysjede den og sagde: "Min Moders Gud skal ogsaa være min Gud!" Et vidunderligt Udtryk af Glæde opklarede hendes Faders Ansigt, og han udbrod: "Du er velkommen til mit Hjem og til mit Hjerte, og din Hjemkomst har bragt Lykken tilbage til mig."

Nero og Marcus Aurelius.

(Af Oluf Olsen.)

I.

Det Afsnit af Roms Historie, i hvilket vi her søres ind, falder over ottehundrede Aar efter Byens første Tilblivelse. I denne Tid var Rom fra en liden Stat, hvis Grændser kunde sees fra Kapitolium (Roms Borg), bleven til Herre over alle de stjerne og frugtbare Lande ved Middelhavet. Og det var ikke Nabofolkenes Svagthed alene, der havde givet Romerne Seiren. Det var den dybe Erbødighed for Guderne og for Fædrenes Indretninger, Agtelsen for Familielivets Hellighed og den lovlige Orden, det var deres Farvelighed i Hjemmet, den strenge Mandstugt i Leiren, den uovernin-

delige Tapperhed i Kampen og endelig deres Klogskab i at styre undertvungne Fiender, det var alt dette i Forening, der havde gjort Romerne til Verdens Herre. *Cincinnatus* er ret et Billede paa det gammelromerske Liv. Han staar ved Ploven med sine Oxer, da Budsendinge fra Folket hilse ham som udvalgt Diktator. Han ombytter sin simple Klædning med Feltherrens Dragt, slaar Fienden og redder Rom. Efterat have beslaedt den høieste Værdighed, en Romer kunde naa, vender han derpaa efter fjorten Dages Fravær tilbage til sit lille Landsted paa den romerske Kampagne, og det Gueste, han bringer med

fig, er Grev og sine Landsmænds Tak. Og hvilke Kvinder havde ikke det gamle Rom? De høitdannede Athenere luffede sine Sustruer inde paa østerlandsk Vis, selv Plato saa i Kvinden et Bæsen af lavere Natur. Men saa var ogsaa det græske Familieliv allerede tidlig derefter; i Rom indtog derimod Kvinden en æret og agtet Stilling, her var det, at hun for første Gang i den hedske Verden fik den Plads, der tilkom hende i Samfundet. Lucretia, der sidder ved sin Bæv blandt sine Lærner, da hendes Mand overraster hende for at se, hvad hun tager sig for, og Cornelia blandt sine Børn, disse "hendes Edelfstene og Perler", som hun kalder dem, fremstille for os den romerske Kvinde fra Republikens bedre Dage.

Men idet Staten vogede i Omfang, aftog Samfundets sædelige Kraft. Østens Belleuet og Yppighed trængte ind, uhyre Rigdomme samlede i Byen, og den gamle Tarvelighed svandt hen. Kun i Leiren og paa Grændserne var Staten endnu stærk, svagest var den i Rom selv. Den gamle Statsforfatning, der var bleven til i en Tid, da Staten endnu kun omfattede Rom med Omegn, passede ikke længer for Riget med over hundrede Millioner Mennesker, og under blodige Borgerkampe gif Republikken tilgrunde og veg Plads for en anden Statsform. Rom blev fra Republik til Enevælde. Julius Cæsar er Grunder af det sidste. Men den Frihed, Rom mistede, var kun et Skin; thi det var ikke Folket, der sad inde med Magten, men kun nogle faa adelige Slægter, og den Frihed, der kun gjælder de Faa,

bliver til Vilkaarlighed mod de Mange og til det værste Tyranni mod det Hele. Roms Almue, Italiens Befolkning og fremfor Alt de talrige Provindsbeboere, som hidtil havde været saagodtsom retsløse ligeoverfor det romerske Aristokratis Udplyndringer, pristte Forandringen. Det var dog bedre at have en Hersker fremfor mange Smaathranner. Men den nye Statsforfatning kunde ikke hidføre nogen folkelig Foryngelse; den forlængede Statens Liv, men gav ikke Folket dets Guder tilbage. Ivertom, den sædelige Fordærvelses Strøm gaar høiere end nogensinde, og den Arv af Aggøsløshed og Forbørpenhed, som Republikken havde efterladt, forøger Keiserdømmet ved den politiske Umvindhedsstand, i hvilken Folket med Et henfættes.

Saadan var Tilstanden, da Grunden til det Herredømme lagdes, der efter hint gamle profetiske Syn (Dan. 7.) skulde opfylde den hele Jord og tilintetgjøre hint sidste af de fire Verdensriger. Da Augustus var Keiser, blev Frelseren født, og hans Lærervirksomhed og Død, hans Opstandelse og Kirkens Grundlæggelse falder samtidig med Liberius's Regjering. Og nu begyndte da Kampen, den største, som Historien kjender, mellem det gamle Hedenstaf og den kristne Kirke, og den endte ikke, før det sidste Gudebillede var omstørtet, og Korset reist i dets Sted. Hedenstabet støttede sig vel til Keiser, til Stat og til Folk; men Kirken var stærk ved sin Tro og sit Haab; den stod i Pagt med usynlige Magter, og Seiren blev tilslut dens. Og gjennem Hedenstabet selv gif der Anelser om, at dets Undergang var

nær. Forgjæves byggede Augustus
Templer for Roms og Grækenlands
Guder, forgjæves gav han selv Ex-
emplet ved udbortes Vrefrygt for
den gamle Tro; Olympens Guder
vare forlængst stegne ned fra Reli-
gionens til Poesiens Felt. Der gif
underlige Sagn gennem Folkene.
Italienske Sømand vare i Storm
og Uveir drevne iland paa Græken-
lands Kyst. Da båret af Vinden
en Køst fra Arkadiens Skove hen
til dem, og den sagde: "Den sto-
re Pan er død". Men Pan
var Guden for de dunkle Skove,
den hemmelighedsfulde Naturgud,
der fyldte Sindet med Gysen og
Vrefrygt, længe efterat Troen paa
de andre Guder var svunden. I
samme Dieblis, tilføier en kristen
Forfatter, udaandede Kristus paa
Golgatha.

Det er det synkende Hedenstabs i
dets Kamp med Kristendommen, vi
i det Følgende skulle give en Skil-
dring af. Vi skulle se det i dets
dybe Forfald og i dets sædelige Høi-
hed, og i begge disse Former at
træde Kristendommen fiendtlig imø-
de. I Claudius Nero skal der
gives os et Billede af, hvor dybt
Hedenstabet kunde synke i Skynd,
i en af hans Efterfølgere paa Cæ-
sars Throne, Marcus Aure-
lius, derimod et Exempel paa,
hvor langt Hedenstabet kunde naa
frem i sædelig Renhed og Livets
Alvor uden at være paavirket af
Kristendommen. Og mellem disse
Modsetninger laa da hvi Verden,
som Kirken skulde kæmpe med og
overvinde, vistnok gjennemtrængt af
det Onde, men dog ikke uden Vid-
nesbyrd om, at der boede høiere
aandelige Magter i den.

II.

Augustus's sidste Ord havde
været: "Har jeg ikke spillet min
Rolle godt? Skuepillet er til Ende,
klapper i Hænderne". Og Samtid
og Estertid har givet ham Medhold.
Han kunde rose sig af noget Mere
end at have "modtaget Rom som en
By af Teglsten og efterladt den som
en Marmorstad", thi han havde
gjengivet Riget Fred og Ro, og der-
til længtes man inderligt efter de
nær hundreedaarige Borgerkrige. I
hans Spor gif Liberius, der
var endnu samvittighedsfuldere som
Regent; men da han var mørk og
indefluttet, vandt han ikke Folkets
Kjærlighed som sin Formand, og
Stuffelse og Sorg gjorde ham til-
sidst til en blodtørstig Tyran. Efter
ham greb en ung Galning, Cali-
gula, Tøilernerne, men som Faeton*),
da han sit Solvognen at styre, for-
brændte Jorden, saa gjorde ogsaa
denne kun Skade og dumme Stre-
ger og maatte tilsidst bøde med Li-
vet derfor. Efter ham kom Clau-
dius. Han fysiøde kun med lærde
Sager, søiede tre nye Bogstaver til
Alfabetet, men var hverken Herre i
sit Hns. eller i sit Rige. Disse vare
Neros Forgjængere.

Lucius Domitius Nero
var Søn af en romersk Stormand,
Domitius, med Tilnavn Nhenobar-
bus (Røberstjæg) og Agrippina,
Søster af den afdøde Keiser Cali-

*) Det er Liberius's Ord om ham.
Om Faeton fortæller den græske
Gudelære, at han bad sin Fader
Solguden om Lilladelse til at kjøre
Solvognen, og han fik ogsaa Lov;
men det gif galt, thi han kom Jer-
den for nær og forbrændte den saa-
ledes, at Zeus, forat gjøre Ende
paa dette, dræbte ham med sit Lyn.

gula. Denne, en ligesaa stolt og stjøn som herskesyg og vellystig Kvinde, havde siden giftet sig med Claudius, og det var lykkets hende ved Overtalelser at faa den svage Keiser til at tilsidejætte hans egen Søn Britannicus og antage Nero i Søns Sted og gjøre ham til Efterfølger. Da Claudius var bleven dræbt 54 efter Kristus, blev derfor hin under Navn af Claudius Nero udraabt til Keiser.

I Begyndelsen teguede han godt; han lod sig lede af Hovedsmanden for Livvagten Burrus, der vistnok ikke var nogen kraftig Natur, men forøvrigt af ubestridelig Hæderlighed, og af sin Lærer i Veltalenhed Lucius Annæus Seneca. Den Sidste var en fin Hofmand, behagelig i Omgang, nydelseslyg og glad i Guds og Ære. Han forstod ypperlig at forene Estergivenhed mod sin Indling med den Værdig-

hed, han troede at skylde sig selv som Vismand og Lærer. Var hans Indflydelse paa Nero som Følge heraf end ikke den bedste i Almindelighed, saa forebyggede han dog i Begyndelsen ethvert alvorligt Brud paa Sømmelighed og Anstand fra sin keiserlige Elevs Side. I sin Tiltrædelsestale i Senatet lovede Nero, at man hos ham ikke skulde komme nogen Vei med Smiger og Bestikkelser, og at han skulde forstaa at stjelne mellem sin Familie og Staten. Da Senatet vilde reise ham en Statue af Sølv, vægrede han sig for den tiltænkte Ære, ligesom han afviste et Forslag om, at Æret herefter skulde begynde med December, fordi han var født i denne Maaaned. Og som et Exempel paa hans Mildhed fortælles der, at han engang, da han skulde underskrive en Dødsdom, udbrod: „Gid jeg ikke kunde skrive“.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Sir Samuel Baker død. Vi have et Par Gange i "For Hjemmet" leveret vore Læsere livlige Skildringer af den bekjendte engelske Rejsende Sir Samuel Bakers Jagtventyr i det indre Afrika (se 1ste Aargang, 2det Bind, Side 273, og 2den Aargang, 3die Bind, Side 332.) Nu siges han at være død paa et nyt Tog til det Indre af hin Verdensdel. Vicekongen af Ægypten havde nemlig udrustet en storartet Expedition til Egnene omkring Nilens øvre

Løb, og Sir Samuel Baker stod i Spidsen for den. Hensigten var at gjøre en Ende paa den i hine Egne herskende Slavehandel og at bane Vei for Civilisationen ved Anlæg af Kolonier og ved Opdyrkning, navnlig ved Bomuldsplantning. Alt var gjort for at sikre Foretagendet et heldigt Udfald. Paa forskjellige Steder var der anlagt Depoter for Fødevarer og Kvæg; et helt Tog af Kameler traaf Bestanddelene af flere Ferndampskibe, der senere skulde sæt-

tes sammen for at anvendes paa den store Indsø Albert-Nyanza, og for at beskytte Toget mod fiendtlige Anfald af de vilde Stammer, ledsagedes det af 2000 Mand ægyptiske Tropper.

Men alle disse Expeditioner til det indre Afrika synes at have et eget Uheld med sig. Efter at saa mange mindre Expeditioner vare mislykkede og de fleste af Deltagerne omkomne paa en ynkkelig Maade, troede man, at kun en saadan Hærfaravane, fuldt udrustet paa militær Vis, skulde kunne bane Vej til det Indre af denne Verdensdel. Men nu er netop denne storartede Udrustning, som det synes, blevet til Ulykke for den hele Expedition.

Et Rygte siger, at Sir Samuel Baker, der ledsagedes af sin Hustru, med hele det Tog, han kommanderede, er bukket under for Hungersdøden ikke langt fra Byen Gondokoro, da deres Levnetsmidler vare slupne op; et andet Rygte, der klinger mere sandsynligt, siger, at de ægyptiske Tropper have gjort Oprør, og at Baker under Forsøget paa at dæmpe dette er bleven stød i Skulderen og kort efter er død, hvorpaa den hele Expedition skulde have opløst sig.

At den uhyre Mængde Mennesker kan have haft Mangel paa Levnetsmidler, er meget sandsynligt; thi om end Vicekongen stadig sendte nye Forraad efter dem, saa kunne disse være røvede af de vilde Stammer, og man kan maasse ogsaa have fjernet sig saa langt fra de anlagte Depoter, at det har været umuligt at vende tilbage, Baker kan da have staaet fast paa, at man skulde trænge videre frem og derved

have forarsaget Mytteri. I alle Fald synes Expeditionen at være mislykket, og da man allerede tidligere har modtaget den Efterretning, at mere end 700 Mennesker vare bukkede under for den frygtelige Hede, saa ville maasse af det hele store Tog blot Gaa komme tilbage, som kunne fortælle om, hvorledes Alt er gaaet til.

En Nar og en Digter. Prindsen af Verona, Albuin de Lescale, havde ved sit Hof en Nar, som var meget afgjort. "Hvoraf kommer det", sagde Prindsen engang til den berømte Digter, Dante, "at man elsker denne Nar mere end Dem?" "Det er", svarede Dante, "fordi der er flere, som ligne ham end mig."

John Ericssøns Solmaskine. Den bekendte svenske Mechaniker i Amerika, Ericssøn, har for længere Tid siden opfundet en Maskine, der uden Kul skal gjøre samme Tjeneste som Dampmaskinen. Han har nu selv meddelt nogle Oplysninger, der ere af Interesse. Maskinen bestaar af 2 Hoveddele: en Indretning, som opsamler Solens Straalevarme, og et Dampapparat, i hvilket denne Varme benyttes til at udvikle Damp. Solmaskinen er dog ikke bestemt til at erstatte Dampmaskinen paa de Steder, hvor man kan faa Stenkul. Den er nærmest bestemt for de hede Lande, der mangle Stenkul, men have Overflod paa Solvarme. Mangfoldige Forsøg have godtgjort, at mellem Ækvator og 45 Grader udvikler en Overflade af 100 Kvadratfod, der er udsat for Solstraalerne, i Løbet af 9 Timer usbrudt 75 Hestes Kraft. Paa Grund heraf ville de hede Egne nyde en Fordel af sin Hede, der fuldkommen vil opveie dens Ulem-

per. Da de Egne af Jorden, hvor der findes et Overmaal af Solvarme, ere ret talrige, bliver Solmassinens Omraade ikke saa ubetydeligt. Et regnløst Bælte strækker sig fra Nordvestkysten af Afrika lige til Mongoliet i Asien, omtrent 9000 engelske Mile langt og henimod 1000 Mile bredt. Foruden Nordafrikas Ørkener indbefatter dette Strøg Middelhavets Sydkyst, en Del af det Røde Havs Vestkyst, en Del af Syrien, den østlige Del af de Lande, som vandes af Eufrat og Tigris, Ostarabien, den største Del af Persien, den vestlige Del af China og Tibet samt endelig Mongoliet. Paa den vestlige Halvkugle er Nedre Californien, Mexiko og Guatemala samt Sydamerikas Vestkyst paa en Strækning af over 2000 Mile stadigt udsatte for en stærk Solvarme.

Hvilke Følger kunde vel i Tidens Løb en udbredt Benyttelse af Solmassinen komme til at medføre? — Hvad er det, som gjør det saa vanskeligt for Ægypten at hæve sig igjen af sine Ruiner? De to gamle Hjelpekilder, Solens Oversvømmelser og Solens stærke Varmer, har jo Landet endnu. Hvad det mangler, er et billigt Brændemateriale for de nødvendige Maskiner. Menneskekraft strækker ikke til i vore Dage, og hvor Stenkullene ere saa dyre, lader den sig ikke let erstatte ved Maskinarbejde, og Brændevad mangler Ægypten i den Grad, at man der fordetmeste bruger tørret Kamelmøg istedet. Her kunde Solmassinen gjøre god Tjeneste; i hele Maaneder ser man ikke en Sky paa Himlen. Saaledes ogsaa andre Steder i den hede Zone, hvor Brændemateriale er sjældent, og Menneskers og Dyrs Arbeidskraft

liden. Petroleum og Stenkul ere derimod ikke uudsømmelige Statter; paa mange Steder ere de allerede stærkt i Aftagende. Vil man da, om Verden staar saa længe, vende tilbage til Vand- og Vindkraft, til Menneske- og Dyrekraft, eller vil man udvandre til Steder, hvor Solen sender Enhver sine Straaler? Historien viser, at de Egne, som engang have ernæret store Folkelag, altid ligesom Algerland have behøvet en Hviletid. Tiden vil ogsaa i dette Tilfælde vise, hvad Betydning Solmassinen skal faa, og om dens Anvendelse skal blive et Middel til Kulturens Flytning og en fuldstændig Omvæltning i den nu bestaaende Trafik mellem Landene.

Den graa Papegøje eller den saakaldte Taks er en af de mest yndede Stuefugle og ndmærker sig ved sin Hukommelse, Snakkelyst og Efterlignelsesevne. En af de mest begavede levede en Række af Aar i Wien. Dette Vidunderdyr eiedes af forskellige høitstaaende Personer. En af disse gav den regelmæssig en Times Undervisning hver Formiddag og hver Aften, besjæftigede sig i det Hele meget med den og bevirkede derved den høie Uddannelse af dens Evner. Efterat der i et lærd Tidsskrift i Aaret 1835 var givet en Beretning om Fuglen, som vakte almindelig Forbauselse, har dens sidste Eier udtalt sig om den paa følgende Maade:

"Taksen agter paa Alt, hvad der foregaar omkring den, forstaaer at bedømme Alt, giver det rigtige Svar paa alle Spørgsmaal, gjør hvad der befales den, hilser paa Kommende, tager Afsted med Vortgaende, siger kun tidlig paa Dagen

"God Morgen" og kun sent om Aftenen "God Nat" og forlanger Mad, naar den er sulten. Den kalder hvert Medlem af Familien ved Navn og holder mere af den Ene end af den Anden. Vil den have mig hen til sig, saa raaber den: "Papa, kom her!" Hvad den siger, synger eller floiter, foredrager den ganske som et Menneſte. Undertiden viser den sig ogsaa i begejstrede Dieblik som Improvisator, og dens Ord lyde da ganske som en Talers, der høres i lang Afstand, og som man derfor ikke ret kan forstaa."

Den sidste Eier døde i Maret 1853. Sato begyndte da at skrante, som det syntes af Længsel efter sin Herre. I 1854 blev den i en ganske afkræftet Tilstand lagt i en liden Seng og omhyggelig pleiet. Den snakkede endnu sluttigt og sagde ofte i en sørgmodig Tone: "Poppedreng er ihj, stakkels Poppe er ihj!" — og døde.

Jernbane fra Bergen til Kristiania. I Møde af Bergens Byes Kommunerepræsentanter den 30te November blev efter Formandskabets Indstilling enstemmig vedtaget saadan Udtalelse: 1) Et Jernbaneanlæg fra Bergen til Østlandet vil være af største Betydning ikke blot for Bergens By og Stift, men for det hele Land; Forsamlingen anser det derfor ønskeligt, at foreløbige Underfølgelser om Udførbarheden af et saadant Jernbaneanlæg snarest muligt blive anstillede. 2) Magistrat og

Formandskab bemyndiges til at indgaa med underdanigst Ansøgning om, at de ovenfor omhandlede Underfølgelser maa blive iværksatte for Statens Regning.

Spedalske i Norge. Ifølge de af Departementet for det Indre udgivne Tabeller var der ved Udgangen af 1870 paa Landets samtlige Stiftelser indlagt tilsammen 762 Spedalske, medens Tallet det foregaaende Aar var 785. I 1870 indkom tilsammen 156 og afgik 179, af hvilke 3 vare helbrede, 130 døde og 46 bleve hjemsendte. I Amtene udenfor Stiftelserne var de Spedalskes Antal ved Udgangen af 1870 tilsammen 1293, det foregaaende Aar 1319. Spedalskes samlede Antal ved Slutningen af 1870 var saaledes 2055, af hvilke 1093 Mænd og 962 Kvinder, og i 1869 var Tallet 2104, nemlig 1125 Mænd og 979 Kvinder.

Den gudfrygtige Læge. En Læge ved Navn Matthias Razenberger læste meget sluttigt i Bibelen. Da nogle læssindige Menneſter nu forestillede ham, at han skulde lade Præsterne beholde Bibelen og hellere studere sin Galenus, en bekyndt Lægebog, saa gav han dem dette Svar: "Jeg er ikke døbt til Galeni Navn; han vil heller ikke kunne hjælpe mig, naar jeg engang skal dø. Han nytter mig og Andre kun for dette Liv; hvis jeg derfor vil tænke paa at blive salig, saa maa jeg holde mig alene til Guds Ord og deri søge den Herre Kristus".

Dagens Nyheder.

Amerika.—Der indkom den 10de Januar et Forslag til Senatet om Op-tagelse af sex unge Japaneere som Kadet-ter ved det militære Institut i West Point. Forslaget blev behandlet, men uogen Beslutning blev ikke fattet.

— I New York er i denne Maaned paa "Printing House Square" reist en Mindestatue for Benjamin Franklin, den berømte amerikanske Bogtrykker, Stats- og Videnskabsmand. Medlemmerne af Pressen have subskriberet de fornødne Penge.

— Den 14de Januar var der Ildbrand paa fem forskjellige Steder i New York. Den største ødelagde Eiendom til et Bølg af \$300,000.

— Det japanesiske Gesandtskab er ankommet til San Francisco, hvor Telegrafledningen østover stilledes til Am-bassadeuren Prinds Iwakuras Raadig-hed, saaledes at han udverlede Giffener med Statssekretæren, og Professor Morse, Opfinderen af den elektriske Telegraf, hvis Navn han meldte var kjendt i Japan, da de der just nu staa i Begreb med at anlegge en Telegrafled-ning paa 1000 Mile. Han telegraferede ogsaa til sine 3 Sønner, der tidligere ere ankomne for at studere her i Landet.

— Det interessanteste Udbytte af den store Jagttur, General Sheridan foran-satte for den russiske Storsyrste, synes at være, at denne fik Anledning til ved Red Willow Creek at se og være sam-men med et Selskab af 1300 Indianere med Koner og Børn. De Hvide under-holdt sig med dem og uddelte Forærin-ger.

— I og omkring Quebec søltes der den 9de denne Maaned en stærk Jord-rystelse.

Europa.—En thdsf og en fransk Orlogsmand er ankommen til Port-au-Prince paa Hayti med Fordring paa, at Regjeringen skal opfylde de Forpligtel-ser, hvori den staaer til de to Lande.— Ministeriet paa Hayti har taget sin Af-sked, og Landets Affærer skulle i det Hele taget være mislige.

— Paa de engelske Jernbaner skal der nu indføres samme Slags Vogne som i Amerika.

— General Sherman og Lieutenant Grant ere komne til Madrid og havde Foretræde hos Kong Amadeus. Der var samme Dag Festsiddag for dem, og flere Taler holdtes, fulde af varm En-thusiasme for de Forenede Stater.

Asia.—Den 16-aarige Keiser af China skal formæles inden ikke lang Tid. Der er til den Ende indført et Par Ele-fanter for at benyttes ved Bryllupshøiti-delighederne. De skulle træffe den Vogt, hvori Keiseren sidder, forestillende So-len; Bruden, der forestiller Maanen, bæ-res derimod i en Bærestol, der hel og hol-den bestaar af Perlesnore.

— I Persien har der i længere Tid hersket og hersker endnu en stor Hun-gersnød, hvis Udstrækning vel neppe no-genstunde bliver rigtig bekjendt. Enhver, der kan, forlader Landet, men de Fleste lide den ynkeligste Mangel, og Mang-feldige omkomme. Paa samme Tid ra-fer ogsaa Kolera paa enkelte Steder i Landet.

Indhold: "Herren haver det behov". Indsendt til "For Hjem-met".—Prestegaarden i Hargen. Efter det Thdske. (Forsettelse).—Ser Mar paa Spitsbergen. (Slutning).—John Mortons nye Harmonium og hans Inleqsest. Efter det Engelske.—Nero og Marcus Aurelius. Af Oluf Olsen.—Vandinger.—Dagens Nyheder.